

Κεφάλαιο 1 – Όπου το πνεύμα νικά τη σάρκα

Είμαι σε μια γκαλερί (θεε μου βοήθα να εξιστορήσω). Πήγα για την έκθεση αλλά και για τα κορίτσια. Βρήκα και μερικούς γνωστούς μου. Πρόσεξα πως η καλύτερη ζωγραφιά βρισκόταν δίπλα στην χειρότερη και μπροστά τους μια όμορφη κοπέλα. Πήρα το θάρρος και πλησίασα.

– Ποιο σας αρέσει περισσότερο;

– Δεν...δεν ξέρω..

Μου φάνηκε άσχετη. Παίρνω λοιπόν φόρα κι αρχίζω να αναλύω. Εξηγούσα για κανά πεντάλεπτο ώσπου πολύ κοντά μου άκουσα μια φωνή να ψιθυρίζει.

– Ναι αλλά δεν μας είπες ποιο σ'αρέσει.

Πίστεψα πως ήταν φίλος της κι έκρυψα τον θυμό μου.

– Κοιτάζτε είπα, αντικειμενικά...

– Όχι αντικειμενικά, υποκειμενικά σε θέλω.

Δεν μου άρεσε ο ενικός του κι η φάτσα του ήταν συνηθισμένη.

Ρωτάω. “Είστε μαζί”;

– Όχι λέει η κοπέλα.

– Τότε ,γυρνάω σ αυτόν, “μας αφήνετε; Έχουμε μια συζήτηση...”.

Αυτός γυρνάει στην κοπέλα “Σας ενοχλώ”; Κι αυτή με απάθεια “Όχι”.

– Λοιπόν φίλε μου;...Είπε.

Τώρα είχα θυμώσει και με τους δυο.

– Γειά σας μουρμούρισα κι έκανα να φύγω.

Το χέρι του ακούμπησε με θράσος τον ώμο μου.

– Σε παρακαλώ μη φεύγεις, είπε.

Με εκνεύρισε η διαχυτικότητα του αλλά με ακούμπησε όπως θα μ'ακουμπούσε ο αδερφός μου. Κάθισα.

– Λοιπόν παιδια, ειπε, ο πιο σοβαρός λόγος για τον οποίο στεκομαστε εδω και συζηταμε ειναι η ομορφια της κοπελας, ε; Ας φερούμε λοιπον την αιτία στην επιφάνεια κι ας την μετατρέψουμε σε παιχνιδι.

– Τι εννοείτε; Ρωτησα εγω. Εγω που διατηρούσα τον θυμό μου απο κεκτημένη ταχύτητα και δεν ήξερα τι να τον κάνω, τελικά θύμωσα και με τον εαυτό μου και προσπάθησα να αλλάξω έκφραση με αποτέλεσμα να αποκτήσω ενα χαμόγελο μάσκα.

– Θα σας εξηγήσω...προτείνω να ορίσουμε την, πως σε λένε κούκλα μου...Λίνα; Ωραιο. Ας ορίσουμε την Λίνα ως έπαθλο.

- Θα μονομαχήσουμε, ρώτησα;
- Θα διαξιφηστούμε με τα επιχειρήματά μας και τον νικητή θα τον κρίνει η Λίνα, στον οποίο και θα δώσει ένα φιλάκι στο μάγουλο.
- Και πάνω σε ποιο θέμα θα διασταυρώσουμε τα ξίφη μας;
- Κι αυτό θα το κρίνει η Λίνα...Λίνα, ποιο θα είναι το θέμα;
- Εε, το θέμα είναι ποιός από τους δύο πίνακες είναι καλύτερος.

Χάρηκα κρυφά γιατί η τέχνη είναι το γήπεδο μου.

- Οκ φίλε μου, έπε αυτός, διάλεξε ποιόν πίνακα εκτιμάς περισσότερο και πείσε μας.

Εγώ θα υποστήριζω τον άλλον.

Όπως σας είπα οι δύο πίνακες είχαν σαφή διαφορά ποιότητας και διάλεξα τον καλύτερο.

- Ο δεξιά είναι καλύτερος γιατί οι φόρμες...

– Τι είναι φόρμα, ρώτησε.

– Ένσταση! Όχι διακοπές.

– Έχεις δικιο είπε, συνέχισε.

Μιλούσα για τέσσερα λεπτά. Η έκφραση της κοπέλας ήταν ήρεμη και απροσδιόριστη. Η έκφραση του πώς τον λένε, ήταν ζωντανή και όλο ενθουσιώδη περιέργεια που κατά στιγμές σκοτείνιαζε. Με την έκφραση του ήλεγχε την πορεία του λόγου μου. Όποτε φαινόταν δυσαρεστημένος ένιωθα την ανάγκη να επεξηγήσω. Τελικά μπερδέυτηκα και έπεσα σε αντίφαση ελπίζοντας να μην το προσέξουν. Η αντίφαση ήταν ότι αρχικά παρουσίασα τα κριτήρια με τα οποία συγκρίνω τους δύο πίνακες ενώ στο τέλος τόνισα ότι δεν μπορεί να συζητηθεί η αισθητική προσέγγιση, δηλαδή τα κριτήρια.

– Πέσατε σε αντίφαση...είπε.

Με παραξένεψε ο ξαφνικός πληθυντικός.

– Ναί...

Η κοπέλα ρώτησε. “Ποιά αντίφαση”;

– Δεν πειράζει, απάντησε. Ας το προσπεράσουμε, δε θέλω να νικήσω με κλεφτοπόλεμο...Σειρά μου τώρα....Πιστεύω ότι ο άλλος πίνακας είναι ωραιότερος γιατί λάμπει από φιλοδοξία. Εκτιμώ την σύλληψη παρά την αδύναμη τεχνική του. Σε κάθε πίνακα διαφαίνεται η φιλοδοξία και το αποτέλεσμα της.

– Εγώ εκτιμώ τον πρώτο πίνακα ακριβώς για τον αντίθετο λόγο του είπα. Θέτοντας ο καλλιτέχνης τον πήχη της φιλοδοξίας χαμηλά μπόρεσε να τον φτάσει.

– Χα! Αυτά θα έλεγα φίλε μου, αν έπρεπε να υποστηρίξω τον δικό σου πίνακα. Είναι

σειρά μου όμως να μιλήσω. Ρώτα με οτι θέλεις, μου είπε.

– Τι είναι φόρμα, φίλε μου;

– Μπα, χα χα ...Θυμηθήκατε την ερώτηση μου...Φόρμα, με απλά λόγια, είναι ένα κομμάτι σκιάς ή χρώματος που συσχετίζεται με τις άλλες κατά τρόπο αρμονικό.

– Με καλύψατε απάντησα.

– Το φαντάστηκα. Σας απάντησα όπως περίπου θα απαντούσατε εσείς, δηλαδή ξερά. Εγώ όμως έχω άλλη άποψη.

Η κοπέλα γέλασε. Έβγαλε δηλαδή ένα “χι”.

– Δηλαδή; Ρώτησα.

– Φόρμα δεν υπάρχει στη φύση. Είναι νοητικό κατασκεύασμα καθώς ο καλλιτέχνης προσπαθεί να βάλει το χάος σε τάξη. Φόρμα σημαίνει ενότητα. Ενότητα που εμπεριέχει άλλες υποενότητες και μ’ αυτόν τον τρόπο ο καλλιτέχνης σχολιάζει τα αντικείμενα του θέματος...γιατί η τέχνη είναι ένα σχόλιο επάνω στην πραγματικότητα πολύ πιο ουσιαστικό από την ίδια την πραγματικότητα.
(Χειμώνας)

– Η τέχνη είναι μη συμβατική επικοινωνία .

– Πόσο ξερή προσέγγιση! Κομμουνιστής είσαι, με ρώτησε; Τέχνη είναι να σμιλεύεις τη σιωπή με λέξεις και το κενό με χρώματα.

– Δε θα συνεννοηθούμε, απάντησα. Εγώ μιλάω ορθολογικά κι εσείς ποιητικά.

– Αυτό είναι το λάθος σου! Μιλάς λογικά για κάτι που εμπεριέχει το μυστικό στοιχείο, το κρυφό. Για κάτι που δείχνει ότι δεν μπορεί να ειπωθεί.

Κάποιοι κρυφάκουγαν διακριτικά. Είχα χάσει κατά κράτος, το έβλεπα στα μάτια της. Ήταν γοητευμένη απ’ αυτά που κατάλαβε και περισσότερο για αυτά που δεν κατάλαβε, αλλά ένιωθε την αξία τους.

– Το βλέπετε είπε; Χάσατε. Το μεγαλύτερο λάθος σας ήταν ότι δεν χειριστήκατε τα μή λεκτικά σήματα και είναι σημαντικό όταν διεκδικείτε μια γυναίκα. Εκπέμψατε ψύχος.

Η κοπέλα έγειρε να τον φιλήσει. Εγώ βασανιζόμουνα.

– Τώρα φιλήστε με και εσείς είπε.

– Ορίστε;

– Θα σας δώσω έναν λόγο...Παρόλη την ευφράδεια σας, αγνοείτε τι πραγματικά είναι τέχνη και θα σας το πω εγώ....Θα μου δώσετε την ευκαιρία; Θα μιλήσω ‘λογικά’.

– Κοπιάστε.

– Λοιπόν, τέχνη είναι... να, το βλέπεις αυτό το τραπεζάκι; Κατά βάθος αγνοούμε τι είναι αυτό το τραπεζάκι ως έννοια και ως ύλη κι αυτό ίσως γιατί κι εμείς δεν ξέρουμε ποιοί είμαστε. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι το τραπεζάκι κι εμείς απέχουμε μισό μέτρο. Γνωρίζουμε δηλαδή μόνο τη σχέση μας με τα αντικείμενα. Έργο τέχνης είναι η αποκρυστάλλωση της σχέσης μας με τον κόσμο που μιλάει γι αυτόν και για μας. Σε έπεισα; Φιλάκι;

– Όχι, γιατί...

– Γιατί καταβάθος δεν σας ενδιαφέρει η τέχνη αλλά η φιλοσοφία. Ε λοιπόν η τέχνη μας βοηθά να αναζητήσουμε την αλήθεια όχι στα πράγματα, αλλά στα γεγονότα. Στίς σχέσεις δηλαδή των πραγμάτων. Ορίστε.....σ’ έπεισα; Φιλιάκι;

Για μερικά δευτερόλεπτα έμεινα μετέωρος να τον κοιτώ να δείχνει με το δάχτυλο το μάγουλο του. Χαμογελούσε μ’ ανοιχτό στόμα κι έλαμπε. Η κοπέλα χειροκρότησε.

– Πρέπει να φύγω είπε, ορίστε το τηλέφωνο μου.

Γυρνάει ξαφνικά στην κοπέλα. “Το Λίνα από πού βγαίνει”;

– Απ το Τσβετελίνα. Η μητέρα μου είναι Βουλγάρα. Ο πατέρας μου Έλληνας.

– Αν δεν είσαι από μία χώρα τότε δεν είσαι από καμία, της είπε.

– Τι εννοείτε;

– Γειά σας. Φίλε μου πάρε με τηλέφωνο.

Έμεινα μόνος με την κοπέλα και παραξενεύτηκα γιατί θα προτιμούσα να τον ακολουθήσω παρά να ασχοληθώ με την κοπέλα. Το πνεύμα νικά την σάρκα; σκέφτηκα. Η Λίνα φαινόταν θυμωμένη που δεν έδωσε σ’ αυτήν το τηλέφωνο του.

– Είναι αδερφή, είπε.

Κεφάλαιο 2 – Όπου ένας τρελός παραληρεί

Τις επόμενες μέρες ήμουν αποσχολημένος. Μόλις είχα πάρει το πτυχίο της καλών τεχνών και έψαχνα για δουλειά σαν δάσκαλος ελεύθερου σχεδίου. Είμαι καλύτερος στο να διδάσκω παρά στο να πράττω, να ζωγραφίζω. Ξεκίνησα δοκιμαστικά στο εργαστήριο προετοιμασίας για την σχολή καλών τεχνών ‘Μορφές’. Εξηγούσα τον χειρισμό της φόρμας στους μαθητές και ξαφνικά ένιωσα τα λόγια μου κενά. Όπως είπε κι εκείνος προχθές.... φόρμα δεν υπάρχει. Είναι ένα νοητικό σχήμα. Πώς όμως να το εξηγήσω; Πάντα εννοώ αυτά που λέω γι αυτό και τώρα μπλόκαρα. Του έστειλα μήνυμα για την κατάσταση μου. Του έγραψα; “Καλημέρα, η προχθεσινή μας κουβεντούλα με εμποδίζει να διδάξω. Τι προτείνεις...”;

Χτυπάει τότε το τηλέφωνο μου. “Διευκρίνισε στους μαθητές σου ότι όλα όσα λές αφορούν την παραδοσιακή, προ του Σεζάν, ζωγραφική. Μύησε τους στην κλασσική ζωγραφική και μετά βλέπουμε”.

- Σ’ευχαριστώ... πώς σε λένε, τον ρώτησα;
- Δεν έχω ακόμα όνομα. Λέγε με όπως θέλεις.
- Θα με τρελάνεις εσύ. Να σε λέω δάσκαλο; Είπα στ’αστεια.
- Τι είδους δάσκαλο;
- Δάσκαλο ζωγραφικής.
- Α...

Το βράδυ πήγα στην γιαγιά μου που χάρεται όταν με βλέπει και απ’την πλευρά μου την θεωρώ τον πιο αξιόλογο άνθρωπο που έχω γνωρίσει. Μιλάει σιγά και τραγουδάει υπέροχα. Τελευταία γράφει τραγούδια. Χρησιμοποιεί στους στίχους της κάπως κοινότοπες εκφράσεις, όμως εγώ διαβλέπω την φιλοδοξία της ψυχής να εκφραστεί σ’όλη την θεϊκή της μεγαλοπρέπεια. Ξαφνικά μου ήρθε μια ιδέα.

- Γιαγιά, να σου πώ το πάτερ ημών;

Άρχισα. Πρόσεχα τον τονισμό, το χρώμα και την άρθρωση.

- Σ’άρεσε γιαγιά; Θέλεις να την πείς κι εσύ;

Και την είπε...κι έπαθα την πλάκα μου. Η χροιά της φωνής της είχε τέτοια συντριβή, ταπείνωση και παράκληση που δίπλα της η δικιά μου εκφορά φάνταζε καραγκιόζης που κομπάζει. Λένε: “δεν έχει σημασία τι λές αλλά πώς το λές”. Δεν νοιαζόταν η γιαγιά μου καθόλου για το ύφος. Απήγγειλε με απλό σεβασμό και δέος στη δύναμη των λέξεων, ακόμα κι όταν έδειχνε να μην τις καταλαβαίνει όλες. Έτσι ο λόγος της πήγαζε αβίαστα ατόφιος.

Την άλλη μέρα σκεφτόμουν τον περίεργο. Ένωθα ότι περίμενε τηλεφώνημα μου χωρίς να με παίρνει ο ίδιος. Αυτό με πείσμωνε και δεν τον πήρα. Έτσι πέρασαν δύο μέρες. Το πρωί δίδασκα, και ζωγράφιζα το βράδυ. Ζωγράφιζα στο κομπιούτερ τις μέτριες, χωρίς φιλοδοξία εικόνες μου και διασκέδαζα να μην εφαρμόζω τίποτα απ’όσα δίδασκα. Χτύπησε το κινητό μου και ήταν αυτός.

- Έρχεσαι Καμάρα με ρώτησε.
- Δεν μπορώ, έχω δουλειά.

- Σε παρακαλώ, σε χρειάζομαι.
- Τι χρειάζεσαι εμένα; Δεν έχεις φίλους;
- Χρειάζομαι έναν διανοούμενο.

Καθοταν στο καφε 'Άλφα'.

- Λοιπόν τι με θές;
- Κάτσε φίλε μου, κάτσε. Τι σε θέλω; Θες μια απάντηση λογική ή μεταφυσική; Θες μια απάντηση ενός λεπτού ή μιάς ώρας;
- Μη με κουράζεις. Λέγε.
- Να...σήμερα έχω έμπνευση και αναρωτιέμαι τι εντύπωση δίνω.
- Ορίστε;
- Ας ξεκινήσουμε μια συζήτηση και θα καταλάβεις.
- Συζήτηση; Με τι θέμα, τον ρώτησα;
- Οτιδήποτε...Ας πούμε ο Θεός. Τι σχέση έχεις με τον Θεό; Πιστεύεις;
- Σ'αυτό είμαι αγνωστικιστής, δηλαδή δεν ξέρω αν υπάρχει Θεός ούτε αν δεν υπάρχει...και δεν πιστεύω ότι θα το μάθουμε ποτέ. Δεν μπορούμε να ξέρουμε.
- Εσύ πιστεύεις ότι υπάρχουν;
- Ε...ναι βέβαια.
- Και πιστεύεις ότι με τον καιρό βελτιώνεται η συνείδηση σου; Ότι καταλαβαίνεις περισσότερα απ'οσα καταλάβαινες σαν μωρό;
- Κατά καιρούς ναι...
- Αν λοιπόν βελτιωνόμαστε, οδεύουμε προς τα πού; Τα ιδανικά δεν τα φτάνουμε αλλά μας φωτίζουν τον δρόμο. Σημασία έχει η διαδρομή και το να παραμείνουμε στο σωστό μονοπάτι. Αν υποθέσουμε ότι η συνειδησιακή σου κατάσταση, όταν ήσουν βρέφος, είναι ένα σημείο και η συνειδησιακή σου κατάσταση τώρα που καταλαβαίνεις περισσότερα είναι ένα άλλο, τότε απ'τα δύο σημεία περνάει μια γραμμή που εκτείνεται στο άπειρο κι εκεί στην άκρη του απείρου μας περιμένει ο Θεός. Θεός λοιπόν, στη πιο πεζή αντίληψη είναι ο ιδεατός σου εαυτός, η ιδεατή σου εικόνα που σου μιλάει και σε προσκαλεί. Πώς σε λένε; Γιώργο; Θεός είναι ο σούπερ Γιώργος που βρίσκεται μέσα σου και που πασχίζει να εκφραστεί. Θεός είναι ο πυρήνας σου, ο πιο Γιώργος που μπορείς να γίνεις.
- Δεν ξέρω αν κατάλαβα σωστά αλλά...
- Και ξέρεις πιο είναι το αστείο; Ο ιδανικός σου εαυτός μοιάζει πολύ με των άλλων. Οι ανάγκες και οι φιλοδοξίες είναι, κατά βάθος, ίδιες. Και από αυτήν την πλευρά, Θεός είναι ό,τι μας ενώνει.
- Και ποιές είναι αυτές οι φιλοδοξίες;

– Μα να γίνουμε θεοί φυσικά! Εσύ είσαι διανοούμενος και σε χρειάζομαι. Οι γυναίκες νιώθουν περισσότερο από όσα καταλαβαίνουν. Εσύ περισσότερο σκέφτεσαι παρά νιώθεις. Εγώ αν ένιωθα οσα καταλαβαίνω θα τρελαινόμουν και ξέρεις κάτι; Προς τα κει οδεύω και πες μου, είμαι περήφανος η ταπεινόφρων;

– Δεν μπορώ να πω, τα λες ανακατεμένα και πετάς συνειρμικά από σκέψη σε σκέψη.

– Δεν μπορείς να πείς γιατί εκεί ψηλά οι αντιφάσεις (π.χ. περήφανος – ταπεινόφρων) εναρμονίζονται και ίσως στο τέλος να ταυτίζονται. Ο Χριστος , ας πουμε, ηταν σουπερ υπερηφανος και σουπερ ταπεινοφρων ταυτοχρονα. Ελεγε «ειμαι θεος ...και σας πλενω τα ποδια!» Είναι λιγοστός ο αέρας εδώ πάνω αλλά η θέα υπέροχη. Αν ήσουν γιατρός θα με θεωρούσες μανιακό. Κάθε γεγονός έχει τουλάχιστον δυο ερμηνείες. Την λογική, δηλαδή ότι είμαι άρρωστος και την μεταλογική, την μεταφυσική δηλαδή ότι μεταρσιώνομαι (εκπνευματωνομαι). Τι γνώμη έχεις τώρα για μένα;

– Ότι έχεις πονέσει πολύ κι ότι η φαντασία σου καταπίνει την λογική αντικειμενική θέαση του κόσμου. Διαλύεσαι.

– Χα. Ο Φρόντ ίσως θα έλεγε ότι το υπερεγώ μου καταπίνει το εγώ...Με είπες δάσκαλο. Ξερεis τι δασκαλος ειμαι εγω, με ρώτησε; Είμαι δάσκαλος δασκάλων. Και το πρώτο που σου διδάσκω είναι ότι η αλήθεια δεν κρύβεται στα βιβλία αλλά περισσότερο στα βλέμματα. Εγώ είμαι συλλέκτης βλεμμάτων και εννοιών. Να, τώρα το βλέπω. Με κοιτάς καχύποπτα. Αυτό το βλέμμα αντιμετωπίζω ολη μέρα. Μιλάω κι ο κόσμος τρομάζει.

Θέλω την βοήθεια σου. Επιδιώκω μια ζωή μεταφυσική. Ξεκινώ από το να θυμάμαι τον θάνατο, από την μνήμη θανάτου και θα καταλήξω στην κατάργηση του, αλλά αυτό θα στο εξηγήσω άλλη φορά. Ανεβοκατεβαίνω συνεχώς επίπεδα συνείδησης. Από κοιμισμένος γίνομαι ξύπνιος κι από παλιόπαιδο Χριστός...αλλά εδώ είναι το πρόβλημα. Οσο απομακρύνομαι από το μέτριο γκρι σκοπεύοντας το λευκό τόσο κινδυνεύω να γίνω μαύρο. Θέλω να μιλάω αληθινά αλλά ένα ψεματάκι ν'ανακατέψω στις κουβέντες μου και γίνομαι σατανάς, γιατί ο σατανάς λέει 99 αλήθειες και ένα ψέμα. Χρησιμοποιώ το χριστιανικό μοντέλο περιγραφής του θείου για να με καταλάβεις αλλά θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω και άλλα. Το προμηθεϊκό , το βουδιστικό...

– Είπες ότι γίνεσαι Χριστός, όμως δεν έχεις ούτε την ηρεμία ούτε την απλότητα του Χριστού. Φανερώνεις ένταση και μπερδεύεσαι. Πήγες σε γιατρό;

– Ο πατέρας μου είναι ψυχίατρος και άθεος. Διέγινωσε μανιοκατάθλιψη και μου'δωσε χάπια...Ίσως ο Θεός θέλει την βοήθεια του ανθρώπου για να τα βρεί με τον διάβολο.

– Τα χάπια σου τα παίρνεις;

– Παραφέρομαι; Κι όμως προσπαθώ να εναρμονιστώ μαζί σου. Να πετάξουμε μαζί προς την έσχατη συνείδηση. Γιατί παράδεισος είναι η επικοινωνία. Προσπαθώ τώρα να φτιάξω μαζί σου έναν παράδεισο για δύο. Κι είμαι ολόκληρος εδώ. Είναι αμαρτία η απουσία από το παρόν...Είναι αμαρτία η απουσία από το παρόν! (Πεντζικης) Αυτό θυμάμαι από όλα όσα διάβασα και επίσης. Το να φοβάσαι τον θάνατο είναι δείγμα κακής ζωής! (Βίτγκενσταϊν). Αυτές οι δύο προτάσεις είναι πόρτες που οδηγούν απο τη λογική στη μεταλογική, στη μεταφυσική. Αυτό πρέπει να το ξέρει ένας δάσκαλος, ένας μαχητής γιατί θα συναντήσει τους 4 εχθρούς. Δεν είναι κατάλληλη ώρα να σου εξηγήσω αλλά σκέψου

τον Αδάμ και την Εύα. Όταν εκδιώχθηκαν από τον παράδεισο τα ζώα που πήγαν; Τα ζώα είναι ακόμα εκεί, στον παράδεισο και φαίνεται στο βλέμμα τους. Όλα τα πλάσματα είναι στον παράδεισο εκτός από μας. Τώρα σου διδάσκω. Προσπαθώ να εναρμονιστώ με το μήκος κύματος σου, με το χρώμα της ακτίνας που εκπέμπεις. Να θυμάσαι πως όταν μιλάς σε πολλά άτομα ταυτόχρονα πρέπει να εκπέμπεις σε λευκό που έχει όλα τα χρώματα. Μιλώ, μιλάω, δουλεύω για να φέρω την σιωπή. Τότε που μ'ένα βλέμμα θα'ναι όλα κατανοητά κι εγώ είμαι στη μέση της πορείας κι ακολουθώ την μελωδία που ντύθηκε η κραυγή γιατί έφαγα ερεβόπιτα!...

Ο κεραυνός ξαστόχησε γιατί άλλον κυνηγούσε, κάποιον μνημένο, κι εμένα βρήκε τον αδαή, τον απροετοίμαστο, τον παπαγάλο. Κι έτσι ο παπαγάλος εννόησε αυτά που παπαγάλιζε κι έχασε την λαλιά του και την ξαναβρήκε στην αντίπερα όχθη κι όλα ανάποδα φωσφορίζουν και καλούν να ονομαστούν ως τους πρέπει. Είμαι ο δρόμος που οδηγεί σε σένα.

Είμαι όχι η θλίψη αλλά η μελέτη της.

Είμαι η αύρα του πορτατίφ όταν το καταδέχεσαι.

Είμαι το οτιδήποτε και το αντίθετο του.

Εγώ! Ο έσχατος Αδάμ, ο τυχερός του χάους, ο καμμένος. Με την καταδίκη να ζώ αιώνια και αιωνιότητα να εμφύσω σε κάθε στόμα που ανοίγει ωσάν την αρχική εκείνη έκρηξη, που το τίποτα, το σκοτάδι παράγει τον κόσμοαααα...

Τα μέλη του τεντώθηκαν και είχε σπασμούς σα να τον χτύπησε το ρεύμα. Δεν ήξερα τι να κάνω. Είχε κρίση (επιληψία); Αργότερα έμαθα ότι ήταν 'εξωπυραμидικό σύνδρομο', παρενέργεια του φαρμάκου. Τινάχθηκα και τον χαστούκισα για να τον συνεφέρω. Ηρέμησε κρεμασμένος στην καρέκλα σαν άδειο σακούλι και τα βλέφαρα του βάρυναν. Άρχισε να δακρύζει.

– Τι έχεις; Τι έχεις; Να πάμε στο νοσοκομείο?

– Όχι...Είμαι καλά, ψιθύρισε.

– Γιατί κλαίς;

– Τίποτα, δεν είναι τίποτα. Συγγνώμη. Εσύ δεν χρωστάς τίποτα να τα περνάς όλα αυτά. Πρέπει να φύγω, πρέπει να κοιμηθώ.

– Να σε πάω σπίτι σου; Που μένεις;

– Δεν χρειάζεται...Έχεις πέντε ευρώ;

– Ναι... ορίστε.

– Γειά σου. Θα τα ξαναπούμε...Συγγνώμη.

Το βράδυ του έστειλα μήνυμα. "Είσαι καλά";. Τις επόμενες μέρες τον σκεφτόμουν. Αυτός ο άνθρωπος κουβαλούσε βάρος...Ίσως άρρωστος, τι είδους θεία μανία τον διακατείχε; Οι ώρες μαζί του ήταν βαριές και ο χρόνος κυλούσε πιο αργά. Ένωσα πως βασανιζόταν, έκανε βουτιά στην άβυσσο ή στο υποσυνείδητο ή δε ξέρω που.. Ακόμα και τα λάθη του ήταν μεγάλα.

Κεφάλαιο 3 – Όπου ο ήρωας φοβάται να ρωτήσει

Την άλλη μέρα πήγα στο Δημοτικό σχολείο όπου διδάσκω ζωγραφική στα παιδάκια.

– Κύριε είστε παντρεμένος;

– Όχι.

– Προσοχή. Θα μείνετε τζατζόγριος.

Άρχισα να γράφω αυτό το ημερολόγιο. Σε ποιόν απευθύνομαι; Στους ανθρώπους; Στον ιδεατό μου εαυτό; Όπως θα 'λεγε κι εκείνος. Το βράδυ βρέθηκα με κάτι φίλους και αργά το βράδυ με πήγαν σε ένα μέρος που απεχθάνομαι. Ένα μπάρ με πόρνες κονσοματρίς. Με πίεσαν και τελικά μπήκα μαζί τους. Μια γυναίκα μεθυσμένη, ανθρώπινο κουρέλι, κάθησε δίπλα μου και άρχισε να μονολογεί φωναχτά “Γενικώς το θέμα είναι να γαμήσεις... Γαμώτο, για ουίσκι ψάχνω κι όλο σε νερό πέφτω. Θα με κεράσεις”; Θεε μου σκέφτομαι.....έρχονται πελάτες για να διασκεδάσουν με γυναίκες σ’ αυτή την κατάσταση; Και διασκεδάζουν; Ξαφνικά σηκώθηκε ,κάθησε επάνω μου και άρχισε να τρίβεται. Αιφνιδιάστηκα και έμεινα παγωμένος. Τέλος σηκώθηκε λέγοντας: “Εσύ δε θα παντρευτείς ποτέ”.

– Δεύτερη φορά που το ακούω σήμερα.

Ξαφνικά θυμήθηκα τον έρωτα της ζωής μου, την Μελίνα. Δεν τη σκέφτηκα ποτέ σεξουαλικά, το μόνο που ήθελα είναι να βρίσκομαι δίπλα της. Το πρώτο που της είπα ήταν “Είμαι ερωτευμένος μαζί σου” και είμαι σίγουρος πως ένιωσε όλο το βάρος του έρωτα μου. Έκανα σεξ αρκετές φορές στη ζωή μου, όμως η πιο ερωτική στιγμή που πάντα θα θυμάμαι ήταν τότε, στο πρώτο μας ραντεβού, που με άφησε να κρατώ το χέρι της, το χεράκι της. Εκείνο τον καιρό πονούσα πολύ, δηλαδή ζούσα έντονα, αλλά τελικά δεν την έκανα ποτέ δικιά μου. Πήγε και παντρεύτηκε.

Μετά, άρχισε η εποχή που σατανικά, είχα στόχο η κάθε κοπέλα με την οποία έκανα σχέση να είναι ομορφότερη απ’ την προηγούμενη. Έτσι ήθελα να βλέπω το στάτους μου να ανεβαίνει. Άκουγα μια φωνή: “Αθλιε!”.

Πέρασαν μέρες και τον πεθύμησα. Πεθύμησα τον πομπώδη λόγο του, την ιερή μανία του. Τότε μου ήρθε ένα μήνυμα: “Καλησπέρα τζουτζούκο, εγώ δεν υπάρχω”.

Ωπα λέω, είναι ακόμα σε άσχημη φάση. Το ίδιο βράδυ μου έρχεται ένα μήνυμα: “Θα μου αφιερώσεις την τελευταία σου σκέψη πριν κοιμηθείς”; Δεν απάντησα για να μην μπλέξω. Δεν μπορούσα όμως να κοιμηθώ. Είχα πέσει σε παγίδα. Προσπαθούσα να κάνω άλλες σκέψεις, όμως μου είχε κολλήσει αυτή του η κουβέντα. Τελικά του έστειλα μήνυμα.

– Ποιοί είναι οι τέσσερις εχθροί του μαχητή δάσκαλε; Κατ’ αρχήν είσαι καλά;

– Τι είδους δάσκαλος είμαι, απάντησε;

– Είσαι δάσκαλος δασκάλων, είσαι δάσκαλος ζωής.

– Ειρωνεύεσαι;

– Το μισοπιστεύω.

– Ας είναι, ας μείνουμε σ’ αυτό. Τα λέμε αύριο.

Μου έδωσε ραντεβού στην εκκλησια 'Παναγία Δέξια'. Τον βρήκα ήρεμο. Καθήσαμε για λίγο αμίλητοι.

– Νιώθεις τις δονήσεις; Ο Θεός δεν κατοικεί πια εδώ. Πάμε;

Εκείνη την ώρα μπήκε ένας ζητιάνος και παρακαλούσε τους καθισμένους. Δύο άνθρωποι της εκκλησίας πήγαν να τον διώξουν. Ξαφνικά αυτός άρχισε να φωνάζει.....Ανόσιοι! Καταντήσατε τον οικο του Θεού τράπεζα...Φαρισαίοι!

– Θα φωνάξουμε την αστυνομία, έλεγαν αυτοί.

– Να την φωνάξετε! Λωποδήτες!

Τότε επενέβη ο φίλος μου. Τον ακούμπησε στον ώμο και βγήκαν ήρεμα μαζί έξω, μπροστά στην είσοδο. Εκεί ξαφνικά ο ζητιάνος πέφτει στα γόνατα και τον προσκυνάει. Ο φίλος μου έδειξε αμηχανία. Έφυγε τρέχοντας προς την Καμάρα. Τον ακολούθησα τρέχοντας και καθώς περνούσα, ένας τύπος φώναξε. “Μην φοβάστε, εγώ είμαι, ο Παύλος”.

Τον βρήκα στην καφετέρια της Καμάρας, στον “Έλπιδοφόρο”.

– Τι του είπες κι έπεσε στα γόνατα, ρώτησα;

– Τίποτα. Δεν μιλήσαμε.

– Ναι αλλά τον αγκάλιασες από τον ώμο.

– Αυτά είναι τα μαγικά μου, αυτά να τα βλέπεις εσύ που δίνεις σημασία μόνο στις λέξεις. Διανοούμενε!

– Οι λέξεις είναι βαγονάκια που μεταφέρουν το νόημα...και το νόημα είναι πάντα περισσότερο και ξεχειλίζει. Ας δείξουμε ό,τι δεν μπορούμε να πούμε και ας υπαινιχθούμε το άρρητο πάνω απ'το εκπεφρασμένο.

– Άρχισες πάλι, άνθρωπε μου δεν μπορείς να μιλήσεις φυσιολογικά;

– Θεε μια απάντηση ενός λεπτού ή μιας ώρας;

– Οχι δεν θα το αντέξω. Τι δουλειά κάνεις;

– Είμαι ζητιάνος...Μ'αρέσει να ζώ αποκλειστικά από την καλοσύνη των άλλων.

– Χα! Θα πεθάνεις από την πείνα.

– Βασικά ζητιανεύω από τη μάνα μου.

– Έχεις σπουδάσει?

– Σπούδασα την τέχνη του διαβέλου. Διαφήμιση...Μίλησες για λέξεις και νόημα...Βλέπουμε τώρα ο ένας τον άλλον σαν να διαφέρουμε. Η αλήθεια όμως είναι ότι ο ένας μπαίνει μέσα στον άλλον, με το νόημα του λ'ογου του. Κι ο άλλος μετά τον κουβαλάει μέσα του. Τώρα που σου μιλώ μπαίνω μέσα σου και μετά θα μιλήσεις εσύ και θα μπείς μέσα μου. Αυτή η κατά κάποιο τρόπο σεξουαλική διαδικασία, είναι χορός. Χορεύουμε...Ας καθαρίσουμε τις αισθήσεις μας. Αν ακούσεις τόσο καλά όσο μιλάς θ'αρχίσεις και να βλέπεις. Μέσα μου κυκλοφορούν τόσοι πολλοί. Ο Σωκράτης, ο Χριστός...τριάντα σου μιλάμε από εδώ μέσα.

– Με τρομάζεις. Εσύ που είσαι;

– Εγώ σχεδόν δεν υπάρχω. Φίλε μου, είμαστε κοκτέιλ αλλοιών. Η μόνη μου προσωπική επέμβαση είναι ότι μετά τα 17 άρχισα να επιλέγω εγώ από ποιόν θα επηρεαστώ. Μην ξεχνάμε όμως ότι μέχρι την εφηβεία μας μαιμουδίσαμε άκριτα τους άλλους. Τους γονείς μας, το περιβάλλον... Αν δεν επιδιώξουμε την καλή παιδεία θα λουστούμε την κακή, το κίτς που μας περιτριγυρίζει. Προτιμώ να είμαι αγωγός του Πλάτωνα παρά της θείας μου της Κίτσας. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να γίνουμε καθαροί αγωγοί του νοήματος, του πνεύματος που πασχίζει να εκδηλωθεί στον τρισδιάστατο κόσμο, να γειωθεί σε τόπο και χρόνο... Πες μου ένα ελάττωμα σου.

– Βαριέμαι εύκολα.

– Πλήξη είναι η πείνα του πνεύματος. Πρέπει να σε ταίσω.

Ήρθε η κοπέλα για παραγγελία. Εγώ ζήτησα ένα σπάνιο είδος τσαγιού που δεν είχαν. Ζήτησα ένα άλλο που επίσης δεν είχαν κι ένα άλλο... μέχρι που στο τέλος πήρα χαμομήλι. Τότε αυτός είπε.

– Αν η ευαισθησία σου εκτονώνονταν στην τέχνη σου, δεν θα σου έβγαινε στη επιλογή τσαγιού που απαιτείς. Γίνεσαι υποχόνδριος.

– Έχεις απάντηση για όλα;

– Χα! Είμαι μηχανή απαντήσεων.

– Τότε θα σου βάλω δύσκολα. Ένας θεός μου έχει καρκίνο. Πως θα τον παρηγορήσω; Είμαι στεναχωρημένος.

– Αν θες να στεναχωριέσαι για κάποιον ,να στεναχωριέσαι για σένα που επίσης θα πεθάνεις. Ο μόνος τρόπος ίσως για να του δώσεις κουράγιο είναι να αυτοκτονήσεις μπροστά του λέγοντας: “Να βλέπεις; Δεν είναι τίποτα”. Αφού δεν μπορείς να το κάνεις αυτό μην τον πλησιάζεις γιατί ζηλεύει την υγεία σου και μισεί τον οίκτο σου.

– Είσαι απίστευτος, του είπα! Τρομάζω να σε ρωτήσω κάτι, φοβάμαι την απάντηση σου. Με ξεκουρδίζεις... Υπάρχει αθανασία;

– Για μετά θάνατον δεν ξέρω. Υπάρχει όμως εν ζωή. Μπορείς να είσαι αθάνατος για 10 λεπτά. Όλα έχουν να κάνουν με τον χειρισμό του χρόνου. Θα στο αναπτύξω μετά.

– Πάλι με κούφανες. Τα θέλεις και τα λες ή σου ξεφεύγουν;

– Δεν σκέφτομαι πια, ρέω. Θέλεις να εξομολογηθείς;

– Σε σένα;

– Ναι.

– Ίσως αργότερα.

– Οκ... Μιλούσαμε για αθανασία.

– Εσύ μιλούσες.

– Κι εσύ άκουγες φιλτράροντας τις λέξεις μου, δίνοντας τες το δικό σου νόημα κάνοντας ουσιαστικά εσωτερικό διάλογο. Αυτό είναι σολιψισμός.

– Δεν κατάλαβα τίποτα, συνέχισε.

– Δεν πειράζει. Θα στο εξηγήσω άλλη φορά.

– Κατ’ αρχήν είσαι καλά στην υγεία σου;

– Ναι. Γιατί έχεις κοτσίδα; Για να επιδείξεις την πνευματική σου ανεξαρτησία; Ο καθένας με την στολή του. Κι εγώ είχα μακριά μαλλιά και μούσια αλλά τώρα θέλω να απλοποιηθώ. Έτσι είμαι απροσδιόριστος κι όχι τυποποιημένος. Θέλω να εκφράζω την διάθεση της κάθε στιγμής που αλλάζει, κι όχι ένα σταθερό επιφανειακό σήμα εμφάνισης. Ακόμα κι η Μόνα Λίζα δεν ήταν πάντα χαμογελαστή.

– Ε;

– Έχοντας απλή, ουδέτερη εμφάνιση αισθάνομαι πιο καθαρά την τυποποίηση, το σήμα των άλλων. Την παραλλαγή του εγωισμού τους.

– Ουφ! Ας κάνουμε ένα διάλλειμα. Πάω για τσιγάρα.

Στο περίπτερο, επηρεασμένος απ’ την κουβέντα ένιωθα πιο αντιληπτικός. Στα γυμνά των εξωφύλλων διέκρινα την υστερία του έμπορα, σαν τον συριγμό στην “Κραυγή” του Μούγκ. Ένας τύπος παρήγγειλε τσιγάρα μ’ ένα σφύριγμα. Προφανώς γνωρίζονταν με τον περιπτερά, όμως είδα την προσβολή στα μούτρα του δεύτερου. Επιστρέφοντας κοντοστάθηκα κι άρχισα, από πλάγια πίσω, να παρατηρώ τον φίλο μου (να πω τον δάσκαλο;). Καθόταν ακίνητος, μια μύγα σουλατσάριζε στο μέτωπο του όμως το πρόσωπο του παρέμενε ακέμαντο. Πλησίασα.

– Σε παρακαλώ ας μιλήσουμε για κάτι πιο ελαφρύ, είχα τόσες σκοτούρες σήμερα...

– Ας μιλήσουμε για το πώς διδάσκεται η τέχνη.

Καθήσαμε για δύομιση ώρες και αυτά που συζητήσαμε ήταν για μένα επιφοίτηση. Μου εξήγησε ότι είμαι αναλυτικός τύπος κι όχι συνθετικός. Έτσι μπορώ να μιλήσω για έναν πίνακα με άνεση αλλά δυσκολεύομαι να παράγω έναν. Είναι είτε, διαφορετικά κέντρα του εγκεφάλου. Δεν θυμάμαι με ακρίβεια την κουβέντα μας αλλά την άλλη μέρα, όταν πήγα στο σχολείο το πρωί και στο φροντιστήριο “Μορφές” το απόγευμα, ήμουν αναβαπτισμένος. Αισθάνθηκα ότι διατηρούσα το φως του ενώ ήμουν μακριά του.

Κεφάλαιο 4 – Όπου η εξομολόγηση είναι μια αρχή

Το πρωί μπαίνω στη τάξη του δημοτικού και ζωγραφίζω στον πίνακα και γραμμή σαν κουβαράκι.

– Τι είναι αυτό παιδιά;

– Μια μουτζούρα

Σκαρώνω μετά μια γραμμή ελεύθερη που εκτείνεται σε όλο το πεδίο του πίνακα, κάνει τούμπες, στριφογυρίζει, φτιάχνει κύκλους, τρίγωνα, σαν το πέταγμα μιας μέλισσας.

Και τώρα τι είναι αυτό παιδιά;

– Κι άλλη μουτζούρα.

– Ποιά μουτζούρα είναι πιο ωραία; Πες εσύ Γιάννη.

– Η δεύτερη.

– Γιατί;

– Γιατί είναι πιο ...πλούσια.

– Έχει πιο μεγάλο ενδιαφέρον ε; Είναι μια γραμμή που δεν έχει χρέος να απεικονίσει κάτι (ένα σπιτι, ένα δεντρο) γι αυτό και είναι ελεύθερη να κάνει τούμπες και να παίρνει διάφορα σχήματα. Είναι μια ωραία μουτζούρα με αυτοπεποίθηση. Φτιάξτε και εσείς ωραίες μουτζούρες παιδιά και να θυμάστε ότι μια ωραία μουτζούρα δεν είναι μια μουτζούρα αλλά έργο τέχνης. Αφηρημένη τέχνη.

Το απόγευμα πήγα στο φροντιστήριο “Μορφές”. Εκεί έχω να κάνω με μεγάλους, 18 και άνω, οι οποίοι ζωγραφίζουν κεφάλια (προτομές). Πιάνω μια προτομή και αρχίζω.

Για το κοινό αυτό είναι ένα ωραίο κεφάλι. Εσείς όμως που θέλετε να γίνετε καλλιτέχνες πρέπει να γνωρίζετε την απλή αλήθεια που γνώριζε κι ο γλύπτης που το έφτιαξε. Αυτό εδώ δεν είναι κεφάλι αλλά μια πέτρα σκαλισμένη. Στη ζωγραφιά σας πρέπει να δείξετε ότι το γνωρίζετε και πρέπει να αποδώσετε με αγνό μάτι τις φόρμες που προκύπτουν απ’ αυτές τις εσοχές και προεξοχές καθώς η πέτρα φωτίζεται απ’ το συγκεκριμένο φως την δεδομένη στιγμή. Στην ουσία το θέμα δεν είναι η προτομή αλλά η ροή του φωτός επάνω της. Μη ζωγραφίσετε ένα μάτι αν το κρύβει η σκιά. Διατηρήστε το μάτι σας αθώο. Πρέπει να αποδώσετε μόνο ό,τι βλέπετε κι όχι ότι νομίζετε ότι υπάρχει. Φαίνεται απλό όταν σας το λέω αλλά η πορεία σας αυτούς τους μήνες είναι η προσπάθεια να αποτυπώσετε αυτή τη γνώση ώστε το έργο να λάμπει από συνείδηση. Κατά κάποιο τρόπο δεν ήρθατε εδώ για να μάθετε αλλά για να ξεχάσετε, για να γίνετε αθώο βλέμμα που χειρίζεται την ψευδαίσθηση, αφού ένα έργο πριν γίνει πορταίτο είναι πρώτα ένα συνονθύλευμα γραμμών.

Το βράδυ δώσαμε ραντεβού με τον μυστήριο στο καφέ “Αλφα”.

– Θέλεις να εξομολογηθείς; Με ρωτά.

– Όχι ακόμα...Μίλησε μου για τον χειρισμό του χρόνου.

– Εμείς τώρα που μιλάμε είμαστε σε διαφορετικό χρόνο απ’ τους άλλους. Αν γεμίσουμε τη στιγμή μας με νόημα τότε ο χρόνος θα κυλάει όλο και πιο αργά. Θα μου κεράσεις τον καφέ; Δεν έχω καθόλου λεφτά.

– Οκ. Έλεγες...

– Ο χρόνος μπορεί να κυλά όλο και πιο αργά μέχρι που να ακινητήσει και τότε ζεις κανείς μέσα στην αχρονία που είναι η άλλη πλευρά της αθανασίας. Γι' αυτό η εμμονή στο παρόν έχει τόση σημασία, γκε γκε;

– Τσού.

– Ας το πλησιάσουμε αλλιώς. Αν έχω δίκιο σ' όλα αυτά που λέω, πόσο χρονών είμαι; Πόσα χρόνια χρειάζεται κανείς για να τα καταλάβει όλα αυτά;

-Τουλάχιστον εκατό...

– Είμαι 36. Αν στα 36 είμαι 100, εγώ που εξελίσσομαι με γεωμετρική πρόοδο, πόσων χρονών θα είμαι στα 70;

– 500 ίσως και παραπάνω. Ίσως 2000.

– Αυτός δεν είναι ένας συνειδησιακός δρόμος προς την αιωνιότητα; Την αθανασία;

– Σαν σοφιστεία μου ακούγεται.

– Έχεις δίκιο. Δεν είμαι τόσο σίγουρος γι' αυτόν μου τον συλλογισμό. Πίστεψε με όμως, όταν θα έρθει η ώρα του θανάτου μου θα'μαι χαρούμενος γιατί θα έχω χορτάσει ζωή και θα θέλω να ησυχάσω, να κοιμηθώ. Αλλά τι σημαίνει ζωή; Ζώ σημαίνει σκέφτομαι και αισθάνομαι. Δεν χρειάζεσαι όμως να κάνεις μπάντζι τζάμπινγκ για να αισθανθείς ζωντανός, αλλά να οξύνεις τις αισθήσεις σου. Υπάρχουν άνθρωποι που με μια βόλτα στο πάρκο γεμίζουν με εμπειρίες μια βδομάδας. Η κουβεντούλα μας μπορεί να γίνει έντονη εμπειρία.

– Για μένα είναι.

– Εγώ που προσπαθώ να ζώ στο αιώνιο παρόν είμαι εγωκεντρικός δηλαδή εσύ τώρα είσαι ο κόσμος μου και σε αγαπώ λίγο περισσότερο από έναν άγνωστο και λίγο λιγότερο απ' την μάνα μου. Μιλώ υπεροπτικά; Είμαι υπερήφανος όχι τόσο γι' αυτό που είμαι όσο γι' αυτό που θέλω να γίνω. Έχω μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μου αλλά και για τους άλλους. Μας ανεβάζω όλους μαζί. Πρέπει να μιλάς στον άλλον σαν να είναι άγιος και έτσι να φέρνεις στην επιφάνεια την άγια πλευρά του. Αγαπώ κάποιον σημαίνει τον ξεχωρίζω. Ε, εγώ μιμούμαι τον Θεό και αγαπώ χωρίς να ξεχωρίζω γιατί άνθρωπος είναι ένας θεός που δεν το ξέρει. Μιλάω έτσι γιατί βιάζομαι. Μιλάω έτσι σα να ήταν να πεθάνω σε μία ώρα. Παίζεις σκάκι;

– Δεν είμαι πολύ καλός, έπαιζα παλιά.

– Κι εγώ δεν είμαι πολύ καλός. Συνήθως παίζω πια μόνος μου.

– Εξασκείσαι;

– Εξασκώμαι στη δικαιοσύνη.

– Στην δικαιοσύνη;

– Να, πρέπει να βοηθώ τόσο τα λευκά όσο και τα μαύρα.

– Μα αυτό είναι ...Θα τρελαθείς.

– Έτσι κι αλλιώς δεν έχω και μεγάλη εκτίμηση στην κοινή λογική. Θέλεις τα λευκά;

Ξεκινήσαμε. Σε λίγη ώρα είχα στριμωχτεί. Ο στρατός μου αδυνατούσε να αναπτυχθεί. Τότε έκανε ένα σοβαρό σφάλμα που εκμεταλλεύτηκα. Σε λίγο εγκατέλειψε.

– Ορίστε, είτε, να που είσαι καλύτερος από μένα.

– Έπαιξες καλύτερα από μένα αλλά έκανες ένα μεγάλο σφάλμα.

Τότε μου πέρασε μια υποψία.

– Μήπως το έκανες επίτηδες;

– Με κατάλαβες, μελετούσα τις γκριμάτσες σου καθώς την απελπισία σου την διαδέχονταν ο θρίαμβος. Ας παίξουμε ακόμα μία. Θα παίξω...

– Να παίζεις σωστά.

Ξεκινήσαμε και στην αρχή έπαιζε συντηρητικά. Εγώ όμως που κατάλαβα ότι είχα δύσκολο αντίπαλο κρατήθηκα να μην απλωθώ. Έπαιζε γρήγορα. Στο κέντρο διασταυρώθηκαν οι δυνάμεις μας. Σκέφτηκα αρκετή άρα την κίνηση και προώθησα ένα πιόνι.

– Έτσι αφήνεις απροστάτευτο το άλογο, σφάλμα.

– Ω, ναι!...

– Δεν πειράζει. Πάρ' το πίσω.

– Εκείνη την ώρα πρόσεξα την μουσική του καφέ. Ένα ισπανικό τραγούδι που με παραπονιάρικη χροιά εξέφραζε την κατάσταση μου.

– Ω, όχι είπα, δεν είναι σωστό.

– Δεν πειράζει, παρ' το το πίσω, κρίμα να χαλάσει η παρτίδα.

Μετά από λίγο έκανε αυτός ένα λάθος.

– Λάθος κίνηση. Πάρ' το πίσω του είπα.

– Όχι, δεν πειράζει, παίξε.

– Όχι, αφού πήρα πίσω μια κίνηση πρέπει να σου συγχωρήσω κι εγώ μία.

– Τέλος πάντων, δε μετανιώνω για την κίνηση μου, δεν θέλω να την πάρω πίσω, έχω σχέδιο.

– Γενναιοδωρία δεν είναι μόνο να προσφέρεις αλλά και να δέχεσαι χάρες.

– Χα! Μιλάς απόλυτα. Είναι το αγαπημένο μου ύφος. Η κουβέντα σου ήταν μια ηθική πρόταση και γι' αυτό είναι δύσκολο να την συζητήσω. Εν πάσει περιπτώσει επιμένω στην κίνηση μου.

– Αφού επιμένεις... και του τρώω το αφύλακτο πιόνι. Είχα όμως εκνευριστεί. Ο θυμός με οδήγησε σε δεύτερο λάθος.

– Πάρε την κίνηση σου πίσω, μου λέει.

- Όχι δεν την παίρνω. Να μου το φάς.
- Κι εγώ δεν το τρώω, και παίζει μια άσχετη κίνηση.
- Κι εγώ παίρνω τον πύργο μου και τον βάζω μπροστά απ'τα πiónια σου να μου το φάς. Αλλιώς σου κάνω ματ σε δύο κινήσεις.
- Και εγώ φέρνω την βασίλισσα μου εδώ κι αν δέν την φάς, σου κάνω μάτ σε μία κίνηση.

Πρώτη φορά μισούσα την ευγένεια κάποιου. Τον κοίταξα με θυμό και με κοίταξε το ίδιο θυμωμένα. Θύμωσα περισσότερο και τότε είδα τα χείλια του που άρχισαν να τρέμουν σα να κρατιόταν μη γελάσει. Ξεσπάσαμε και οι δύο σε γέλια.

- Τελικά σε σένα θα μπορούσα να εξομολογηθώ μια αμαρτία.
- Ωραία, ακούω.
- Ήμουν 10 χρονών και ήταν κατακαλόκαιρο σε μια παραλία παραθεριστών. Κυριαρχούσε μονοτονία μέσα στο λιοπύρι. Μπάνιο, φαγητό, ύπνος, ξανά μπάνιο...
- Και;...

– Και ξαφνικά έπιασε μπουρίνι. Βλέπαμε μια βάρκα να θαλασσοπνίγεται στα 40 μέτρα απο τη παραλία. Στην βάρκα ήταν ένας θεός με τα ανήψια του. Τελικά τα παιδιά σώθηκαν αλλά ο θεός πνίγηκε. Όλο το χωριό βρισκόταν σε μια αναστάτωση που μου φάνηκε χαρούμενη. Βγάλανε έξω τον νεκρό και τον είδα. Δίπλα μου στεκόταν μια κυρία. Γύρισα και της είπα: “Ευτυχώς που συμβαίνουν και τέτοια και διασκεδάζουμε λίγο την πλήξη μας”. Τι έκφραση πήρε!...Φώναξε αμέσως άλλους για να επαναλάβω αυτό που είπα. Εγώ σιωπούσα. Δεν θυμάμαι τίποτα μετά.

– Μές τον σαματά η διασκέδαση. Το παιδί αποκάλυψε μια τρομερή αλήθεια, μια αλήθεια που δε λέγεται. Συνέχισε. Θα καταπιώ τον πόνο σου και θα ρευτώ λιβάνι.

– Πρίν δύο χρόνια είχα τσιμπηθεί με μία κοπέλα...αλλά ξαφνικά αυτή δεν απαντούσε στα μηνύματα μου. Εγώ ήξερα ότι είχε πεθάνει ο πατέρας της και το εκμεταλλεύτηκα. Για να την κεντρίσω, να την κάνω να μου απαντήσει ή δεν ξέρω για ποιόν ηλίθιο λόγο της έγραψα: “Ο πατέρας σου σε βλέπει και σε συγχωρεί”.

- Άσχημο αυτό.
- Δεν μπορώ να συνεχίσω. Θα στα πώ άλλη φορά. Εσυ; Σειρά σου να εξομολογηθείς.
- Όχι ακόμα, δεν θέλω να σε τρομάξω.
- Οκ.. θα περιμένω.

Μείναμε για λίγο σιωπηλοί.

- Πές μου τότε για τους 4 εχθρούς του μαχητή.
- Για τους 4 εχθρούς μιλάει ο Καστανέντα. Ο πρώτος εχθρός είναι η ζάλη. Είναι η πρώτη φάση όπου ο νέος μπερδεύεται απ'τις πολλές και αντιφατικές απόψεις. Χριστός ή Νίτσε; Κομισάριος ή γιόγκι; Ορθολογισμός ή μυστικισμός; Δύση ή ανατολή; Αν καταφέρεις να βγάλεις άκρη, έρχεται ο δεύτερος

εχθρός, η έπαρση. Αν νικήσεις και τον δεύτερο εχθρό θα σου συμβεί κάτι περίεργο (ο τρίτος εχθρός). Θα στραβωθείς από την θέαση της Αλήθειας που μόλις αρχίζεις να διακρίνεις. Το αστείο είναι ότι μπορεί να σου έρθουν όλοι μαζί οι εχθροί ανακατεμένοι. Αυτά αντιμετώπιζε ο Σωκράτης όταν έλεγε “δεν ξέρω τίποτα” κι όμως συνέχιζε να μιλάει ακατάπαυστα. Μ’αυτήν την κουβέντα πολεμούσε τον 3^ο εχθρό. Για να καταλάβουμε την κουβέντα του θα έπρεπε να προσθέσουμε μια λέξη. Δεν ξέρω τίποτα ΑΚΡΙΒΩΣ. Με άλλα λόγια έβλεπε αμυδρά την αλήθεια. Αν τον ρωτούσαμε “τι βλέπεις”; θα μπορούσε να απαντήσει “βλέπω κάτι σαν τετράγωνο”. Το πάχος και το μέγεθος του μου είναι απροσδιόριστα, όμως σίγουρα δεν είναι τρίγωνο”. Κατάλαβες;

– Ποιός είναι ο 4^{ος} εχθρός;

– Είναι ο τελευταίος, είναι τα γεράματα. Τότε που η ζωή δεν σου φυλάει άλλα μυστικά, τότε που χορτάτος από ζωή σαν το τέλος μιας συναρπαστικής μέρας θες να ησυχάσεις και περιμένεις με χαρά τον θάνατο. Απ’αυτόν τον εχθρό θέλω να νικηθώ.

– Έχεις νικήσει τους άλλους τρεις;

– Περίπου, ακόμα με κυνηγά η έπαρση και μερικές φορές στραβώνομαι από την θέαση της αλήθειας γιατί η αλήθεια δεν είναι καθόλου αληθοφανής κι έτσι ακολουθώντας την κινδυνεύω να μην είμαι κατανοητός στο κοπάδι. Κινδυνεύω δηλαδή να τρελαθώ όπως φαίνεται κάποιος που χορεύει στον ρυθμό μιας μουσικής που οι άλλοι δεν ακούνε.

– Μιλάς σαν να κατέχεις το νόημα της ζωής.

– Όποιος προσπαθεί να μιλήσει για το νόημα της ζωής συνήθως λέει ανοησίες. Παρόλα αυτά έχεις δίκιο. Συνεχώς σκάβω.

-...Θα σου εξομολογηθώ κάτι ακόμα...Πρίν από μερικούς μήνες η κοπέλα μου με άφησε γιατί της φερόμουν ψυχρά. Πήγε και βρήκε έναν άλλον πληγώνοντας τον εγωισμό μου. Πόνεσα τόσο που σκέφτηκα ότι ίσως είμαι ερωτευμένος. Αρχισα τον κλεφτοπόλεμο. Της είπα ότι μπορούμε να παραμείνουμε φίλοι και δέχτηκε, πράγμα που εξόργισε τον νέο της φίλο. Κάθε φορά που της έστελνα μήνυμα γινόταν καβγάς μεταξύ τους γιατί αυτός ήταν καψούρης και ζήλευε. Τελικά της είπε να χωρίσουνε κι αυτή ήρθε και μου τα εξομολογήθηκε όλα. Ήταν η ευκαιρία μου. Μου δινόταν η ευκαιρία να την ξαναποκτήσω. Τότε συνειδητοποίησα ότι δεν την ήθελα πραγματικά, τώρα που ο εγωισμός μου ικανοποιήθηκε. Της πρότεινα να προσπαθήσει να τα ξαναφτιάξουνε και της υποσχέθηκα ότι δεν θα την ξαναενοχλήσω. Γενικά είμαι καλό παιδί αλλά όταν πονηρεύω γίνομαι πολύ καθίκι.

– Σαν άνθρωπο καταλαβαίνω τον φίλο της, σ’ένα άλλο όμως επίπεδο θα’πρεπε να θέλει να σε γνωρίσει. Αυτή τι στάση κρατούσε;

– Στεκόταν άβουλη. Δεν μπορούσε από μόνη της να πάρει μια απόφαση. Θα’θελε να διατηρήσει την φιλία μας όμως τα πράγματα δεν ήρθαν όπως τα φανταζόταν.

– Ποτέ δεν έρχονται...

– Πόσο πιστεύεις αυτά που λές;

– Κάποτε τα πίστευα λίγο, τώρα περισσότερο. Σκοπός μου είναι να τα πιστέψω 100 τοις 100 αλλά τότε δεν θα με καταλαβαίνεις.

Το πρόσωπο του πήρε έκφραση μεγάλης απορίας σα να με έβλεπε πρώτη φορά ή καλύτερα, σα να έβλεπε πρώτη φορά άνθρωπο.

– Τι σκέφτεσαι?

– Να.....άφησα αυτή τη σκέψη να ρέει κι εγώ την μελέτησα από άλλο επίπεδο. Συνείδηση είναι η σκέψη της σκέψης.

– Μα τότε θα μπορούσες να παρατηρείς από απόσταση κι αυτό το άλλο επίπεδο

– Σωστά..

– Μα αυτό δεν έχει τέλος.

– Έχω καταφέρει να παρατηρώ μέχρι τρία επίπεδα σκέψης να ρέουν παράλληλα. Αυτό μπορείς να πάθεις αν καπνίσεις χόρτο.

– Έχεις δοκιμάσει;

– Δεν το έχω ανάγκη. Μεθάω όλη μέρα με πραγματικότητα ενεργοποιώντας από μόνος μου τα ανάλογα κέντρα, διατηρώντας την συνείδηση μου διαυγή. Γιατί οι άνθρωποι μεθάνε; Μερικοί για να ξεχάσουν, μερικοί για να ζήσουν τεχνητά την θέωση. Τότε που αγαπάς τον εαυτό σου και όλους τους άλλους. Ο ευτυχισμένος ζει σ'έναν ευτυχισμένο κόσμο. Φαίνεται αυτονόητο αλλά δεν είναι.

– Δες εκείνη την γυναίκα. Είναι ντυμένη ελαφρά, ασυνήθιστο για την εποχή. Όταν 'ψάχνεται' μια γυναίκα δείχνει σάρκα.

– Όταν μια γυναίκα προκαλεί δεν σημαίνει απαραίτητα ότι ψάχνεται. Ίσως θέλει να την θέλουν κι απ'αυτό παίρνει δύναμη. Διυλίζει τον πόθο των αντρών και τον μετατρέπει σε αυτοπεποίθηση. Ξερνάω απόψεις για να τις υπερβώ. Ακούς τη μουσική του μαγαζιού; Τα περισσότερα ερωτικά τραγούδια απευθύνονται στον εραστή. Τα τραγούδια αυτά είναι πολύ ταιριαχτά αν φανταστούμε ότι απευθύνονται στον Θεό ή και μερικές φορές απ'τον Θεό στον άνθρωπο.

Καθώς μιλούσε πρόσεξα πως κάποιος απέναντι πήγε να σκαλίσει τη μύτη του. Αντιλήφθηκε το βλέμμα μου και σταμάτησε. Το χέρι του πήγε παραδίπλα και έζησε το μάγουλο του.

Πάω στη τουαλέτα με το τσιγάρο μου. Το τελειώνω και το πετάω κάτω. Φαντάζομαι την καθαρίστρια να το μαζεύει θυμωμένη. Φαντάζομαι ότι ελεέγχει την μάρκα του τσιγάρου και μετά ψάχνει τα πακέτα των θαμώνων για να βρεί ποιός το πέταξε. Επέστρεψα στο τραπέζι αλλά αυτός είχε φύγει. Τον πήρα στο κινητό.....δεν απαντούσε.

Κεφάλαιο 5 – Όπου η καμάρα γίνεται βάθρο

Πέρασαν δύο μέρες και τον πεθύμησα. Ήθελα την δόση μου. Τον ξαναπήρα και τον βρήκα.

– Δάσκαλε;

– Έλα στην Καμάρα.

– Να τελειώσω πρώτα μια δουλειά...

– Όχι, έλα τώρα!

– Γιατί; Τι επείγει;

– Έλα!

...Και μου το κλείνει...Θεέ μου, τι με περιμένει πάλι.

Πήγα και τον βρήκα και...ήταν γυμνός! Δηλαδή φορούσε μόνο ένα σεντόνι. Το παράξενο ήταν ότι ο κόσμος δεν σταματούσε ούτε πρόσεχε.

– Λοιπόν; Σε κούφανα;

– Σε παρακαλώ ντύσου. Τι είναι αυτά; Θα σε κλείσουν μέσα!

– Μέχρι τότε προλαβαίνω να ζήσω το παραμύθι μου. Άλλωστε τι διαφορά έχει το ψυχιατρείο από τα άλλα πράσινα η κόκκινα σπίτια;

– Ποιό παραμύθι;

– Ότι είμαι αρχαίος φιλόσοφος. Δες το καθαρό σεντόνι πως στραφατρίζει στον ήλιο; Θα'χουμε δροσερό καλοκαίρι...

– Θεέ μου!...

Εκείνη την ώρα μια τουρίστρια έκανε να φωτογραφίσει την Καμάρα ,όμως αυτός την εμπόδισε μπαίνοντας στο οπτικό της πεδίο. Αυτή τότε σημάδεψε ψηλά στην οροφή της Καμάρας και αυτός άρχισε να πηδάει για να μπει μέσα στο κάδρο. Αυτή γέλασε και τελικά τον φωτογράφησε.

– Πώς σε λένε; την ρώτησε στα αγγλικά.

– Νικόλ.

– Ξέρεις Νικόλ; Αν θες να κατακτήσεις τον κόσμο ποτέ μην παίρνεις το βλέμμα σου πρώτη.

– Δώσε μου το τηλέφωνο των γονιών σου, είπα. Πρέπει να τους μιλήσω.

– Ορίστε το τηλέφωνο. Δεν αντιστέκομαι στο πεπρωμένο.

Εκείνη την ώρα ένα megáφωνο άρχισε να ουρλιάζει συνθήματα κατά της κυβέρνησης και του κατεστημένου. Είχαν μαζευτεί νεολαίοι κομμουνιστές. Αυτός τους πλησίασε.

– Έρχεται η επανάσταση; Τι λέτε;

– Έρχεται! Έρχεται! απάντησαν αυτοί κάπως ειρωνικά βλέποντας τα ρούχα του, δηλαδή το σεντόνι και τα γυμνά του πόδια.

- Θα σκοτώνετε για να επιβάλετε την επανάσταση;
- Μόνο τους ενόχους και τους αμετάπιστους.
- Ξέρεις, ας υποθέσουμε πως είσαι εσύ ο αρχηγός της επανάστασης. Λοιπόν, ο πρώτος φόνος που θα καταφέρεις, θα μετατρέψει όλους αυτούς που μέχρι τώρα σ'ακολουθούσαν με πίστη και αγάπη. Θα τους μετατρέψει σ'ένα φοβισμένο κοπάδι και θ'αρχίσουν να αλληλοκαρφώνονται για να σου γίνουν αρεστοί.
- Ποιός το λέει αυτό;
- Η ιστορία φίλε μου. Η ιστορία της γαλλικής και της ρωσικής επανάστασης. Είσαστε έτοιμοι για το παράλογο.
- Ο φόνος είναι αναγκαίος κάποτε.
- Να σου αφηγηθώ μια παραβολή που σκάρωσα. Φαντάσου...
- Γιατί φοράς σεντόνι;
- Για να επιβάλλω την δική μου επανάσταση στον ένα μου εχθρό. Λοιπόν, έλεγα...
{η παραβολή του επαναστάτη} Φαντάσου τον εαυτό σου αρχηγό της επανάστασης. Φαντάσου ότι πολλοί σ'ακολουθούν και τελικά καταφέρνεις να μπεις στο γραφείο του διαπλεκόμενου μεγαλοκαπιτάλα.
- Θα έρθεις μαζί μας η θα στην μπουμπουνίσω; Ρωτάς.....Κι αυτός “άντε κουρέψου τσογλάνι”!
.....Ε, άρπα την τότε!.....και του ρίχνεις στο κεφάλι. Έτσι δεν θα'κανες;
- Περίπου.
- Έτσι λοιπόν δικαίως τον σκοτώνεις. Όμως...Εκείνη την ώρα μπαίνει στο γραφείο η μητέρα του κουβαλώντας πιτούλες. Σκέψου...η μητέρα του. Μια αθώα γιαγιούλα που δεν ξέρει από τράστ και εκμετάλλευση. Μια μάνα που το μόνο που ξέρει είναι η αγάπη για τον μονάκριβο γιο της.
- Σού'φερα να τσιμπήσεις ... προλαβαίνει να πεί και βλέπει τον γιο της αιμόφυρτο. Ο δίσκος με τις πιτούλες πέφτει. Ουρλιάζει, αγκαλιάζει το παιδί της και σε κοιτά με αγωνιώδη απορία. Εσύ αρχίζεις τα “ξέρετε...κυρία μου ηταν αναγκαίο...η επανάσταση βλέπετε...για να καταλάβετε δηλαδή...”. Και εκείνη την ώρα μπαίνει μια άλλη γιαγιούλα που κρατάει τυροπιτάκια, η μητέρα σου.
- Σού'φερα να φάς...
- Όχι τώρα ρε μάνα.
- Η μάνα του εκμεταλλευτή κοιτά την μάνα σου. Απο ένστικτο της απευθύνεται αφού μόνο μια μάνα καταλαβαίνει. Με μια κραυγή πέφτει στην αγκαλιά της μητέρας σου. Αυτή σε κοιτά στα μάτια με απορημένη φρίκη και ψυθιρίζει “Γιατι”;...
- Έβγαλες κανένα συμπέρασμα; ρωτά ο δάσκαλος.
- Όχι.

– Η αριστερή σκέψη είναι ιδεολογία. Ένα προίον της αυτοπεποίθησης του Δυτικού ανθρώπου ότι μπορεί να βάλει μόνος του μια τάξη στα πράγματα. Ο Δυτικός πολιτισμός είναι μία προσπάθεια να δημιουργηθεί μια κοινωνία χωρίς Θεό. Δεν νομίζω ότι θα τα καταφέρει (Ελιοτ).

– Σε παρακαλώ, είπα. Πάμε ν’αλλάξεις. Εγώ ίσως καταλαβαίνω, όμως οι άλλοι;...εκτίθεσαι... στεναχωριέμαι.

– Αν είμαι τρελός, είμαι τελευταίος στα μάτια των ανθρώπων και γι’αυτό πρώτος στα μάτια του Θεού. Γιατί ο Θεός είναι απρόβλεπτος...Α! Να κι οι συγγενείς μου που ειδοποίησες. Άφησε μας μόνους.

Συζητούσε σε έντονο τόνο με τους δικούς του που προσπαθούσαν να τον πείσουν να τους ακολουθήσει. Πιο πέρα παρακολουθούσαν δυο νοσοκομειακοί βοηθοί του ψυχιατρίου, ειδοποιημένοι, δίπλα στο ασθενοφόρο. Οι συγγενείς κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να τον πείσουν κι έκαναν νεύμα στους γεροδεμένους βοηθούς.. Καθώς όμως αυτοί πλησίαζαν, αυτός έτρεξε προς την Καμάρα κι άρχισε να σκαρφαλώνει στην σκαλωσιά κουβαλώντας έναν τηλεβόα που άρπαξε απ’τους φοιτητές. Απο ψηλά άρχισε να φωνάζει με τον τηλεβόα.

– Αδέρφια! Η τρέλα φύσηξε σαν άνεμος στα μυαλά μου και πήρε μαζί της όλη την σαβούρα! Εγωπάθεια, φιλαρέσκια, ναρκισσισμό. Τώρα βλέπω καθαρά! Μην αγοράζετε τα προιόντα των διαφημίσεων. Είμαστε φτιαγμένοι για την αθανασία. Ας διαλύσουμε την ψευδαίσθηση του χρόνου. Ο χρόνος είναι το πονηρόν! (Πεντζίκης). Αδέρφια!...θα δείτε τον Θεό όταν σας φύγει η μαγκιά. Ο μύθος είναι η αλήθεια!(Πεντζίκης). Και θα σας δώσω έναν μύθο, ακούτε; Είμαστε τα εγκεφαλικά κύτταρα του Θεού και όταν όλοι συνεννοηθούμε και συμφωνήσουμε ο Θεός θα πεί “υπάρχω” εδώ κάτω στον κόσμο. Η επανάσταση είναι συνειδησιακή και θα.ξεκινήσει απ’την Ελλάδα. Γιατί εδώ δεν μασάμε! Και γιατί οι Έλληνες, πρώτοι εδώ κάτω, κάναμε οίστρο για ζωή τον φόβο του θανάτου! (Εμπειρικός).

Αδέρφια!.. Αφήστε τις όμορφες γι’αυτούς που δεν έχουν φαντασία...κι εγώ είμαι ο πρώτος ελεύθερος άνθρωπος. Ορίστε!

...Και πετάει το σεντόνι. Στεκόταν εκεί ψηλά γυμνός με τα χέρια απλωμένα ενώ το ‘κοινό’ από κάτω παρακολουθούσε σε μια ήσυχη φρίκη...Τότε συνέβη το αναπάντεχο. Κατέβηκε ήρεμα την σκαλωσιά και παραδόθηκε.

Κεφάλαιο 6 – Όπου το υποσυνείδητο έρχεται στην επιφάνεια. Τα σκατά στην επιφάνεια

Τον επισκέφτηκα στο νοσοκομείο. Οι γιατροί μου είπαν ότι ‘έφυγε’ από την μανία και τώρα είναι στο άλλο άκρο της ασθένειας, στην κατάθλιψη. Τον είδα. Ήταν αμίλητος, ζαλισμένος απ’τα φάρμακα και τα ηλεκτροσόκ, ακίνητος σαν πέτρα. Είπα, “είδα ένα έργο σε θερινό σινεμά αλλά δεν ήταν πολύ καλό...”. Η ερημιά του με στοίχιωνε. Πέρασε ένα λεπτό σιωπής. Έψαχνα απεγνωσμένα ένα θέμα. Τέλος είπα, “είδα ένα έργο, όχι πολύ καλό...”. Τον ακούμπησα και δεν αντέδρασε. Του σήκωσα το χέρι και το χέρι έμεινε μετ αιώρο στον αέρα. Τότε μου ήρθαν δάκρυα. Ρώτησα τους γιατρούς, “Θα γίνει καλά”;

– Θα γίνει. Σήμερα τα φάρμακα κάνουν θαύματα.

– Πώς επιδρά το φάρμακο στην ψυχή;

– Κανείς δεν ξέρει. Αυτά τα φάρμακα προέκυψαν μετά από πολλούς πειραματισμούς σε ζώα.

Τις επόμενες μέρες παρατηρούσα την συμπεριφορά μου. Πρόσεξα ότι στην ταπεινή μου θέση του δασκάλου δημοτικού, διεφθάρουν απ’την ασήμαντη εξουσία που κατείχα. Την εξουσία πάνω στα νήπια. Μερικά τα αντιπαθούσα και σε μερικά έκανα χατιράκια. Αν αυτό συμβαίνει σε μένα, τί θα συμβαίνει στους άρχοντες και πολιτικούς που έχουν αληθινή εξουσία;

Τον ξαναεπισκέφτηκα στο νοσοκομείο. Φαινόταν να έχει μια ένταση αλλά κατά τα άλλα πολύ καλά.

– Καλώς τον.

– Σου έφερα να δεις μερικά έργα μου, ορίστε.

Τα μελέτησε και απεφάνθη.

– Τα έργα σου είναι πολύ ειλικρινή αλλά καταλαβαίνω γιατί δεν τα εκτιμούν οι γκαλερίστες. Μπροστά από την άξια δομή τους διατηρούν ένα πέπλο προχειρότητας που ενοχλεί. Σήμερα δεν έχει σημασία τι λες αλλά πώς το λές...και το ύφος σου έχει κάτι το παιδαριώδες. Εμένα όμως με γοητεύει γιατί και εγώ τέτοιος είμαι. Μιλώ με αφέλεια για μεγαλειώδη θέματα. Αυτό βέβαια, γοητεύει κάποιες γυναίκες. Δεν με καταλαβαίνουν και γι’αυτό γοητεύονται. Γιατί θέλουν να θαυμάζουν. Αυτές που με καταλάβανε γίνανε φίλες μου, αυτές που δεν με καταλάβανε γίνανε ερωμένες μου. Χα χα, ευφυολόγημα. Να, έρχονται και οι γονείς μου με τον παπά για το ευχέλαιο. Η μητέρα μου είναι θρησκευόμενη κι ελπίζει σε κάτι τέτοια.

Το πράγμα εξελίχθηκε σε εξορκισμό και καταγράφω μόνο όσα η πένα μου αντέχει. Γιατί άκουσα λόγια που δεν λέγονται.

Στην αρχή ο δάσκαλος μου ήταν μάλλον ήρεμος και σιωπηλός. Ξαφνικά, ενώ ο παπάς μιλούσε, άρχισε να γελά μ’ένα γέλιο πνιχτό και γυναικείο. Είπε “ο πολυεύσπλαχνος Θεός σας! Θέλεις παπά, να είσαι δούλος του Θεού και λυγίζεις από ταπεινώση. Υποκρισία! Μόλις ταπεινώνεσαι νιώθεις πολλαπλασια την έπαρση που τα κατάφερες κι έγινες αρεστός στον Κύριο σου”.

Ο παπάς συνέχιζε να διαβάζει και οι φωνές τους μπλέκονταν.

– Εσύ θέλεις να είσαι δούλος του Θεού ε; Ε, εγώ είμαι αφέντης του! Και είμαι αφέντης του γιατί αυτός με παρακάλεσε. Γιατί θεός και διάβολος είναι το ίδιο πρόσωπο. Είναι μια γριά πόρνη που ψάχνει

νταβατζή. Και θέλει νταβατζή τον άνθρωπο, εμένα για να τα βρεί με τον διάβολο, δηλαδή με τον εαυτό της. Γιατί ο διάβολος είναι ο εγωισμός του Θεού. Τα ακούτε; Του Θεού! Κι ο εγωισμός αποσχίστηκε και τώρα θέλει να επιστρέψει. Μέσα μου ο διάβολος ζητά συγνώμη κι ο Θεός τον δέχεται κι έτσι ο Θεός τα βρίσκει με τον εαυτό του και φανερώνεται πανίσχυρος και χωρίς ντροπή...κι εγώ λάμπω απ' την δύναμη του μέσα μου, άθλιε τραγόπαπα! Εγώ θα σε βάλω να κάνεις γαργάρα με το σπέρμα μου και θα γαργαλήσω με ψυχρό μαχαίρι την κλειτορίδα της Π... και θα φάω τα σκατά σου και θα φιλήσω την μάνα μου και θα.....

Τέλος έπεσε κάτω χωρίς όμως ν' αφρίζει. Η μητέρα του κόντευε να λιποθυμήσει. Αυτός σηκώθηκε στα γόνατα και τραβώντας το ράσο του παπά ψιθύριζε "σώσε με". Ο παπάς, που μάλλον ήταν συνηθισμένος σε τέτοιες καταστάσεις, συνέχιζε να προσεύχεται ήρεμος. Ακούμπησε το χέρι του στο κεφάλι του δασκάλου και αυτός έδειξε αγαλλίαση ώσπου ξαφνικά έβαλε το κεφάλι του κάτω απο το ράσο. Ο παπάς τινάχτηκε κι αυτός έβγαλε ένα άγριο γυναικείο κακάρισμα κι άρχισε να λυκνίζεται ερωτικά σ έναν απαίσιο χορό σαν χορό της κοιλιάς. "Ποιός θα με γαμήσει";

Του κάνανε ένεση κι έφυγα.

Κεφάλαιο 7 – Όπου η χορδή τεντώνεται

Πέρασαν δέκα μέρες. Θεωρήθηκε θεραπευμένος από τους γιατρούς και συναντηθήκαμε.

– Είσαι καλά, ρώτησα;

– Περίπου καλά. Θα παίρνω φάρμακα για τρία τουλάχιστον χρόνια. Υποψιάζομαι για μια ζωή. Μόνο όταν είμαι τρελός, είμαι χαρούμενος.

– Τώρα πώς νιώθεις; Τρελός ή λογικός; Χα!

– Κάπου στη μέση.

Μπροστά μας προπορεύονταν δύο κοπέλες που κουβέντιαζαν ζωηρά. Αυτός μόλις τις πλησίασε μίλησε με φωνή καμπάνα: “κορίτσια”. Αυτές τρόμαξαν και απότομα απομακρύνθηκαν η μία από την άλλη, ανοίγοντας χώρο. Αυτός πέρασε ανάμεσα ψυθιρίζοντας: “Να περάσω, ευχαριστώ”. Καθώς τις προσπεράσαμε αυτές συνήλθαν και από μακριά φώναζαν: “Ποιός είσαι ρε μεγάλη; ...Κοίτα έναν μαλάκα...”. Τον ρώτησα: “Είσαι ομοφυλόφιλος; Αυτό μου φάνηκε στον εξορκισμό”.

– Όλοι είμαστε λίγο ομοφυλόφιλοι. Δεν υπάρχει άντρας άντρας και γυναίκα γυναίκα.. Αυτά είναι σύμβολα. Στην ουσία κυμαινόμαστε όλοι στο ενδιάμεσο φάσμα. Εγώ έκανα γεώτρηση στο υποσυνείδητο και το καθάρισα.

Λίγο πιο πέρα ένα ζευγάρι μάλωνε. Ο άντρας τραβολογούσε την κοπέλα που προσπαθούσε να φύγει. Βρίζονταν. Ο δάσκαλος πλησίασε, σχεδόν κόλλησε το πρόσωπο του στο πρόσωπο του άλλου και είπε: “πρόσεχε”. Ο άντρας είχε δύο επιλογές. Η να ηρεμήσει ή να εξοργιστεί. Διάλεξε το δεύτερο. Ήταν γεροδεμένος. Άρπαξε τον δάσκαλο από τους ώμους και τον κόλλησε στο διπλανό αυτοκίνητο.

– Φύγε ρε! Θα σε δείρω!

– Δείρε με.

Για λίγο αναμετρήθηκαν με το βλέμμα. Ξαφνικά ο άντρας τον άφησε και γύρισε στην κοπέλα με ύφος ήρεμο. Τους αφήσαμε.

– Του ρούφηξες την οργή?

– Αρχίζεις να εμπιστεύεσαι τα αόρατα, μπράβο.

Σταματήσαμε σε μια βιτρίνα. Ήταν γκαλερί. Η κυρία από μέσα μας κάλεσε. “Περάστε, περάστε...”. Ο δάσκαλος σχολίασε τους πίνακες και την εντυπωσίασε. Ξαφνικά η κυρία άλλαξε θέμα. Ίσως επηρεασμένη από την απλότητα του δασκάλου, είπε: “Μαθαίνω στον γιό μου να είναι απλός. Σήμερα όλοι ξεπουλιούνται”.

– Εσείς ξεπουληθήκατε; ρώτησε με τόλμη αυτός.

– Να... Μια φορά έκανα μαθήματα αγγλικών σ'ένα παιδάκι του οποίου τους γονείς αντιπαθούσα.

– Αυτό δεν είναι ξεπούλημα ψυχής...Μόνο την εργασία σας πουλήσατε. Κρύβετε μεγάλες αμαρτίες πίσω από μικρές?

Περίμενα αυτήν να θυμώσει. Όμως αυτή λύθηκε. “Είναι κάτι που... Παλιά ήμουν στην Αθήνα. Οργανωτής μιας τηλεοπτικής εκπομπής. Κάποτε χρειαστήκαμε πέντε μουσικούς να συμμετέχουν”.

– Και;

– Τους βρήκα, αλλά... πολύ αργά... έμαθα από την τηλεπαρουσιάστρια ότι πρέπει να εμφανιστούν ντυμένοι κλόουν... Ήταν καλοί μουσικοί και σοβαροί. Οι δύο αρνήθηκαν αλλά οι τρεις είχαν ανάγκη τα λεφτά, είχαν οικογένεια και δέχτηκαν. Ξεπουλήθηκαν.

– Κι εσύ είσαι πιο ένοχη γιατί δεν σου κόστισε.

– Ναι... ψέλισε αυτή και το πρόσωπο της συσπάστηκε από θλίψη. Έγειρε μπροστά.

– Δεν πειράζει... τώρα που το εξομολογήθηκες, καθαίρεσαι.

– Τι άνθρωπος είσαι; Είπε αυτή.

– Ένας άνθρωπος που προσπαθεί να γίνει άνθρωπος... κι αν τα καταφέρει δεν θα λέγεται άνθρωπος αλλά άγγελος.

Κατόπιν φύγαμε.

– Ξέρεις να ξεκλειδώνεις τους άλλους.

– Για να ξεκλειδώνεις πρέπει πρώτα εσύ να είσαι ξεκλειδωτός. Πάρε παράδειγμα τα σκυλιά. Ίσως το μόνο είδος που δεν χρειάζεται να κυνηγά για να επιβιώσει. Ζεί αποκλειστικά από την αγάπη των ανθρώπων που εκμαιεύει, σχεδόν εκβιάζει. Πώς; Μα αγαπώντας μας εκ των προτέρων και ανεπιφύλακτα.. Παράδειγμα δεν είναι οι άνθρωποι αλλά οι σκύλοι.

Τώρα θα σου διδάξω και μετά θα σε ρωτήσω τι γνώμη έχεις για μένα. Θέλω να ξέρω τι εικόνα δείχνω στους λογικούς. Είσαι αρκετά μνημένος και δεν χρειάζεται να επεξηγώ πολύ. Ο Θεός έφτιαξε την πλάση σε ένα λουτρό αίματος. Όλα τα όντα αλληλοτρώνονται. Ακόμα κι ο Χριστός έτρωγε σφάγια. Δεν μπορεί να υπάρξει σ’ αυτόν τον κόσμο κάτι πραγματικά τέλει. Το ότι κινούμαστε αποδεικνύει ότι δεν είμαστε ευτυχισμένοι. Το ότι είμαστε ορατοί αποδεικνύει ότι είμαστε αμαρτωλοί. Είσαι το τετράγωνο που συναντά έναν κύβο. Τι θα καταλάβει; Μόνο την βάση του. Εγώ όμως σε προσκαλώ. Κοίτα προς την τρίτη διάσταση. Μόλις με δείς θα γίνεις και εσύ κύβος. Από το μαγαζί ακούγεται θριαμβευτική μουσική, άρα πάω καλά. Ο Θεός μου λέει “Καραγκιόζη! Πως τολμάς να μιλάς εξ ονόματος μου. Εσύ ούτε το τσιγάρο δεν μπορείς να κόψεις”. Λεω... “Θα το κοψω”, κ ακούω ένα κακάρισμα... Ο σατανάς ήταν. Το ότι καπνίζω με καθιστά πίο ένοχο από κάποιον άλλον που μπορεί να διαπράξει φόνο. Η ενοχή προσμετράται στο μέγεθος της συνείδησης. Ο Θεός μου λέει... ο Θεός δεν μιλάει ποτέ. Ίσως και να μην σκέφτεται καν... μόνο νιώθει. Μου μιλάει η συνείδηση μου κοντά σ’ αυτόν, εμπνεώμενη απ’ αυτόν. Όσο πιο πολύ την υπακούω τόσο πιο αυστηρή γίνεται. Τα ζώα είναι ευτυχισμένα στον παράδεισο. Από κάτω μας ο παράδεισος, από πάνω ο παράδεισος, μόνο εμείς είμαστε στην κόλαση. Μοντέρνα κόλαση είναι η μοναξιά και η πλήξη. Πλήξη είναι η πείνα του πνεύματος. Ζούμε σε πνευματική Αιθιοπία. Τα ζώα ευτυχισμένα στον παράδεισο της άγνοιας. Στο ηλιόλουστο λιβάδι. Ο άνθρωπος αφήνει το λιβάδι και μεγαλώνοντας μπαίνει στο τούνελ. Εκεί που συνείδηση και ευτυχία δεν συμβαδίζουν. Αν τα καταφέρει ο άνθρωπος, βγαίνει από την άλλη πλευρά του τούνελ, ξανά σε λιβάδι. Εκεί συνείδηση και ευτυχία ξανασυναντιόνται. Μετά από πολύ δρόμο, κόπο και κίνδυνο. Γίνε κύβος. Ή για την ακρίβεια γίνε, από τρισδιάστατος, τετραδιάστατος. Έλεγξε

τον χρόνο και κατάργησε τον, εμμένοντας στο αιώνιο παρόν. Σου μιλάω από τον άλλο κόσμο, τον κόσμο του νοήματος, και σε προσκαλώ. Εκεί δεν υπάρχει χρόνος ούτε χώρος. Στη γη, τα παγκόσμια κέντρα εξουσίας ετοιμάζουν παγκόσμια οικονομική δικτατορία. Σου μίλησα για τα εγκόσμια. Τώρα θα σου μιλήσω για τα υπερκόσμια ρισκάροντας να με παρεξηγήσεις. Τα όνειρα που κάνεις, οι ελπίδες και οι φιλοδοξίες σου...ολ' αυτά ίσως είναι πιο αληθινά απ'τήν πραγματικότητα. Ο μύθος είναι η αλήθεια (Πεντζίκης). Ο μύθος νοηματοδοτεί. Ίσως ο Θεός επιτρέπει τις αμαρτίες μας ούτως ώστε όταν παρουσιαστούμε μπροστά του να μην έχουμε 'μούρη'. Αυτός ο κόσμος είναι ο κόσμος της ύλης, ορατός και ανόητος. Ο άλλος κόσμος είναι ο κόσμος του πνεύματος, άορατος και νοηματικός. Ο Θεός... κανείς δεν κατάλαβε γιατί έφυγε και τώρα πια δεν είναι της μόδας. Συμπαρέσυρε το καλοκαίρι. Ο καιρός, στην απουσία του, μίκραινε κι αποχρωματίστηκε. Τώρα ο Θεός επιστρέφει. Η ώρα του θέρους. Η ωραία εποχή. Η αποκάλυψη δεν είναι η αποκάλυψη του Θεού άμεσα. Είναι η αποκάλυψη του ανθρώπου. Ο άνθρωπος θα κατανοήσει την θεία του φύση και θα την φέρει στην επιφάνεια. Έτσι ο Θεός θα ξεπηδήσει απ'το μυαλό του ανθρώπου, όπως η Αθηνά απ'το κεφάλι του Δία. Θα προηγηθούν καταστροφές. Είμαστε τα εγκεφαλικά κύτταρα του Θεού. Αν εναρμονιστούμε, αν συνεννοηθούμε σε ένα πράγμα έστω, ας πούμε στο τι είναι Θεός, τότε ο Θεός θα κατέβει ως πνεύμα. Πνεύμα συμφυλίωσης και αγάπης. Ας δεχτούμε ότι ο ήλιος είναι ένας αλλά διαφορετικά φαίνεται από τα διάφορα μέρη της γής. Αν έχουμε έξι δισεκατομμύρια ανθρώπους, θα μπορούσαμε να έχουμε έξι δισεκατομμύρια θρησκείες και η κάθε μια να σέβεται τις άλλες. Όλοι έχουμε διαφορετική θέαση της αλήθειας. Ο Θεός στους αιώνες αθάνατος ακολουθούσε τα καραβάνια της ελπίδας. Σε κάθε προσπάθεια. Τώρα τολμάει ό,τι τολμάει το φώς. Μεγαλώνει σε τροχιά ολόκληρη. Ανεβαίνει στις νύχτας τα ψηλά υπνοδωμάτια. Μέχρι τώρα, συνειδητά ή ασυνειδητά, σκάψαμε γι' αυτόν. Στα αγκίστρια της ψυχής μας πιάστηκαν ελπίδες και ρεαλισμός. Σπαρταρούν χωρίς αλληλουχία... Συγγέονται... κι από πίσω ένα χέρι που πνέει. Το εγώ δεν είναι μέρος του κόσμου αλλά όριο του. Ένα παράθυρο όπου το πνεύμα πασχίζει να εισέλθει... να γειωθεί ψάχνοντας καθαρούς αγωγούς. Πάντα θα είμαστε μαριονέτες. Η μόνη μας ελευθερία είναι στο να διαλέξουμε ποιανού μαριονέτα θα είμαστε. Των παθών μας, της έπαρσης μας... του σατανά; Ο σατανάς ενίοτε παρουσιάζεται και ως ηθικολόγος. Αν δεν είχαμε αλυσσοδέσει τις γυναίκες με την ηθική μας, αυτές ούτε στο πεζοδρόμιο δεν θα μας άφηναν να αναπνεύσουμε. Εγώ επιλέγω να είμαι μαριονέτα του Θεού. Και δεν ξέρω τι είναι καλό. Είναι κάτι καλό επειδή ο Θεός το θέλει. Κάποιος στο διπλανό τραπέζι βήχει. Βήχει επειδή εγώ είμαι καπνιστής. Με πιστεύεις; Όχι ε;..Καλά κάνεις. Δεν με πιστεύεις επειδή εγώ δεν με πιστεύω αρκετά. Η έκρηξη της επιστημονικής προόδου εκτόξευσε τον άνθρωπο στις σύραγγες της εξειδίκευσης. Χάσαμε τον κόσμο ως σύνολο. Οι παλιοί άνθρωποι, βάρβαροι και πνευματικοί. Σε επαφή με τη φύση, με το αιώνιο και το υψηλό. Στο άσχημο τοπίο της πόλης πια, αναγνωρίζω την αποκρυστάλλωση του εγωισμού μας. Δεν χαίρονται οι άνθρωποι, μόνο ικανοποιούνται. Εμπιστεύονται στην ζωή τους τον επιστημονικό τρόπο σκέψης και έτσι υπνοβατούν ενώ η λατρεία είναι αφύπνιση. Επαναφέρω στον κόσμο την έννοια του συνόλου. Την εις των πάντων ενώσεως. Τώρα που μιλάμε, τώρα που ακούγονται αυτά τα λόγια, αέριες μάζες μετακινούνται στις εσχατιές του σύμπαντος. Με πιστεύεις;.. Λες να έστειλε ο Θεός τον Χριστό και σ'αλλα ζώα; Φαντάσου πολλά μυρμήγκια να σταυρώνουν ένα μυρμηγκάκι. Χα! Είχε ο Χριστός χιούμορ; Φυσικά. "Άσε τους νεκρούς να θάψουν τους νεκρούς τους". Μαύρο χιούμορ. Εγώ δεν ζω. Εγώ ΕΙΜΑΙ. Τα ζώα και τα παιδιά ΕΙΝΑΙ. Ο αθάνατος πυρήνας μου απευθύνεται στον δικό σου και τον προσκαλεί...Λοιπόν τι γνώμη σχημάτισες; Την πιο ρεαλιστική εκδοχή πες.

- Φαίνεσαι άνθρωπος μορφωμένος και ευαίσθητος, με αδυναμία να αφοσιωθεί σε ένα άτομο. Δείχνεις κάποτε ότι ‘χανεις’ αλλά αυτό θα δικαιολογούσε το ότι τα λόγια σου είναι ξεχωριστά.
- Τα λόγια μου δεν είναι τόσο πρωτότυπα. Η πρωτοτυπία τους έγγυται στο ότι τα εννοώ.
- Να σου δώσω και την πιο φευγάτη εκδοχή;
- Ναι! Ναι!
- Η ψυχή σου δέχτηκε ισχυρή ώθηση και ταλαντώθηκε σε ακραίο βαθμό μεταξύ χαράς και θλίψης. Μεταξύ αγιότητας και δαιμονισμού. Αν τα καταφέρεις να ισορροπήσεις μεταξύ αυτών των άκρων θα’σαι ο ...
- Πες το κι ας σχιστούνε τα βουνά!
- ...Ο Χριστός που θα φέρει την αποκάλυψη. Την Δευτέρα Παρουσία.
- Yeah! Τώρα με βλέπεις. Τώρα γίνεσαι κύβος! Τώρα ‘τρελαίνεσαι’. Τώρα το πνεύμα γειώνεται, τώρα έχω όνομα... τώρα αρχίζουν όλα.

Κεφάλαιο 8 – Όπου το βέλος πετά

Αν είναι Αυτός, τότε εγώ γράφω ευαγγέλιο!

Ξαφνικά όμως χάθηκε. Δεν απαντούσε στο τηλέφωνο. Μετά από μέρες μου έστειλε ένα μήνυμα. “Πρέπει να βρεις τρόπο να διδάσκεσαι μόνος σου. Αν σωπάσεις για τρεις μέρες θα καταλάβεις πολλά”. Πέρασαν άλλες 14 μέρες. Παρακολουθούσα με δυσκολία την εκπομπή της Αννίτας Πάνια. Μισότρελοι, ψώνια, καθυστερημένοι εκτίθονταν προσφέροντας, με τις γκάφες τους, γέλιο στο κοινό του πλατό και στον τηλεθεατή. Trashtv που λένε...Και η Πάνια λέει “... Τώρα η έκπληξη που σας υποσχεθήκαμε. Αυτοπροσώπως από τον άλλο κόσμο ο... Χριστός!” Ανοίγουν δύο τοίχοι και προβάλλει ο ... δάσκαλος. Δεμένος πάνω σε σταυρό. Με χάρτινο φωτοστέφανο με ψεύτικη χρυσόσκονη και δύο ακτίνες να ξεπροβάλλουν από πίσω. Ήταν σχεδόν γυμνός όπως ο Εσταυρομένος. Μια εικόνα άγριο κίτς.

Η Πάνια μιλά “Χριστε...δίδαξε μας”.

– Ο Θεός βαρέθηκε τους εβραίους και τώρα ασχολείται με τους Έλληνες. (Γέλια από το ακροατήριο).

– Γιατί το λες αυτό; Είσαι ρατσιστής; Ρωτά η Πάνια.

– Κάθε έθνος κουβαλά την κουλτούρα του. Και οι εβραίοι θεωρούν τον εαυτό τους λαό περιούσιο, εκλεκτό του Θεού. Και εν μέρει έχουν δίκιο αφού ο Θεός αποκαλύφθηκε σ’αυτούς. Όμως το σκοτάδι είδε το φώς και δεν το γνώρισε. Όμως εγώ σαν τότε ήρθα για όλον τον κόσμο.

– Αλήθεια, γιατί ξαναήρθες;

– Ήρθα για την συγκομιδή, ήρθα ένδοξος. Ήρθα για να φέρω τον παράδεισο. (Γέλια από το ακροατήριο).

– Πώς όμως θα σε πιστέψουμε; Θα μας κάνεις κανένα θαυματάκι;

– Ίσως αργότερα. Τα θαύματα εκβιάζουν τις ψυχές. Γενικά τα αποφεύγω...(γέλια).

Θαύμα πρέπει να είναι τα λόγια μας. Είμαι η πόρτα που οδηγεί από το νοητό στο α-νόητο. Στο απερινόητο. Γι’αυτό είμαστε πλασμένοι...για να γίνουμε πλάσματα μεταφυσικά.

– Γιατί ζούμε;

– Για να απολαύσουμε την μεταμόρφωση μας.

– Μα πώς δίνεις τόσο απλές απαντήσεις σε προαιώνια ερωτήματα;...Χριστούλη μου είσαι λίγο ‘φεύγα’, λίγο ‘γειά σου’. Έχεις επαφή με την πραγματικότητα;

-Τι είναι πραγματικότητα; Μήπως πραγματικότητα είναι οι φαντασίες και τα όνειρα των άλλων που αντιστέκονται στην δικιά μας θέληση; Αν είμαι ψέμα, αν δεν υπάρχει αντικειμενική αλήθεια, αν ζω στο παραμύθι μου τότε...το παραμύθι μου είναι ισχυρό και όμορφο. Σας αποκαλύπτω την μυθολογία μου και σας προσκαλώ...να πάμε εκεί που χτίζουμε φωλιά, παράξενα πουλιά στου ήλιου τα σκαλιά...προς τα εκατομμύρια του ήλιου φλάς.

– Είσαι και ποιητικούλης Χριστέ μου...

– Εσύ σαρκάζεις, εσύ θα πάθεις κακό.

- Αα! Τώρα μου τα χαλάς. Εγώ σε κάνω αστέρα κι εσύ μου μιλάς έτσι.
- Αληθώς, αληθώς σας λεω ότι...άστο ...δεν είναι ακόμα ώρα...(γέλια).
- Όχι πες!
- Να το πώ;
- Ναι! Ναι!
- Είμαι το συνειδησιακό σας λόττο... (γέλια). Πρέπει να σφάζουμε ό,τι μας στολίζει, γυμνοί ν'ανηφορίσουμε του ουρανού τα σκαλοπάτια.
- Και τί δουλειά κάνεις Χριστούλη; Η είσαι μόνο θεωρία;
- Ποιά είναι η πράξη ενός δασκάλου; Τα λόγια του.
- Ο Χριστός σήμερα μας ταπώνει.
- Ήρθα σαν θεός να σας κάνω θεούς. Αν δεν μπορούμε να γίνουμε θεοί ας γίνουμε τουλάχιστον άγγελοι, ή τουλάχιστον άγιοι, ή τουλάχιστον καλά παιδιά. Πώς φέρεται όμως ένας θεός; Θεός κατά χάριν;
- Μην μας λές ακόμα. Γιατί πριν γίνουμε θεοί, προηγούνται οι διαφημίσεις. Δεν έχουμε χρόνο.
- Εγώ δεν γεννήθηκα Χριστός... έγινα Χριστός. Οπότε μπορείτε κι εσείς...(πέφτουν διαφημίσεις).

Η εκπομπή συνεχίστηκε με παραδοξολογίες. Ο δάσκαλος μιλούσε κι οι άλλοι από κάτω γελούσαν. Η τηλεθέαση ανέβηκε. Αρχίσανε οι αντιδράσεις. Η κοινότητα των εβραίων κατηγορήσε τον δάσκαλο ως επικίνδυνο τρελό φασίστα. Αντέδρασαν και οι εκκλησιαστικές οργανώσεις. “Πόσο χαμηλά θα πέσει ακόμα η τηλεόραση”; “Βέβηλοι”..... Γράφτηκαν και πολλά άλλα χλευαστικά. “Άλλο ένα νούμερο που θα μασουλήσει το ‘φιλοθεάμον’ κοινό πριν το φτύσει”. Όμως η τηλεθέαση χτύπησε κόκκινο.

Κεφάλαιο 9 – Όπου η σύγκρουση είναι μέχρι τελικής πτώσης

Πέρασαν 35 μέρες. Ένα κουτσομπολίστικο περιοδικό αποκάλυψε ότι ο δάσκαλος βρήκε κατάλυμα σε παραλία της Χαλκιδικής. Την μέρα που πήγα ήταν Κυριακή. Εκεί τον επισκέπτονταν κόσμος που με τον καιρό πλήθαινε. Επιασα κουβέντα με μερικούς.

Οι περισσότεροι απλοί άνθρωποι, τον πίστευαν ως φωτισμένο δάσκαλο. Άλλοι ήρθαν από περιέργεια. Αυτός τους μιλούσε κατά μόνας αλλά κατά καιρούς απευθυνόταν προς το πλήθος.

– Με αγαπάτε? Φώναξε.

– Σε αγαπάμεε! Αποκρινόταν ο κόσμος με μια φωνή και λίγα γελάκια.

Τον πλησιασα και χαρηκε που με ειδη .

– Δες, μου λέει, τι χαρά να σε αγαπάνε άγνωστοι... Κι όμως μου απαγορεύεται να αγγίξω κοπέλα. Ο Θεός, δηλαδή η συνείδηση μου κοντά σ'αυτόν, μου λέει “μόνο με λόγια και τραγούδια θα ευφραίνεσαι... κι όταν θα γοητεύεις κορίτσια, θα τα φέρνεις σε μένα, γιατί θέλω παρέα. Σας θέλω όλους”.

Ξαφνικά το πρόσωπο του σκοτείνιασε. “Αλίμονο δεν είμαι ο Χριστός. Ένας φουκαράς είμαι που του πονάει το δόντι”.

– Δάσκαλε, είσαι το πλησιέστερο προς τον Χριστό πλάσμα που γνωρίζω, είπα.

– Σ'ευχαριστώ. Ο Θεός μου λέει “Είμαι τρελός κι όποιος με πλησιάζει καίγονται τα λαμπάκια του. Σου έδειξα το νύχι μου, κι ορίστε τι έπαθες”. Οδεύω προς το κέντρο του κύκλου και παρασέρνω στο διάβα μου όποιο βρώ. Πρός το κέντρο του κύκλου. Εκεί που συνταιριάζονται όλα τα καλά. Αλήθεια, αγάπη, καλοσύνη, ευγένεια, ευτυχία. Ο Θεός μου λέει “Εσύ ξεχώρισες. Σ'αγαπώ. Με έχεις να σε παρακαλώ. Δείξε μου οίκτο”...Κατάλαβες; Ο Θεός με παρακαλά να δείξω οίκτο... Απίστευτο ε; “Σου δίνω την καρδιά μου” μου λει “κι εσύ την διώχνεις”.

– Εσύ διώχνεις την καρδιά του Θεού; Απόρησα.

– Φυσικά, αφού εξακολουθώ να αμαρτάνω. Είμαι αχάριστος και υποκριτής. Ούτε το τσιγάρο δεν έκοψα ακόμα (βέβαια το ελάττωσα). Θα αγιάσω όταν αντιληφθώ όλα μου τα ελαττώματα. Να φέρεσαι στους άλλους σαν να ήταν άγιοι ...κι έτσι να φέρνεις στην επιφάνεια την άγια πλευρά τους. Η συνείδηση μου τώρα κινείται σε πέντε επίπεδα. Το πρώτο, το πιο ‘λογικό’ και κατανοητό. Το πέμπτο, το πιο θεϊκό κι ακατανόητο. Σε ποιό προτιμάς να σου αποκρίνομαι;

– Στο πέμπτο παρακαλώ.

– Αχ εσύ υπερβολικό που διψάς για τα μύχια, τα μεγάλα μυστικά. Εντάξει λοιπόν. Στο πέμπτο επίπεδο θα σου έλεγα ότι το δάγκωμα προκαλεί θάνατο. Πρέπει να τρομοκρατούμε το φίδι για να επιστρέψει στον βυθό. Στον ύπνο τα δύο εγκεφαλικά ημισφαίρια επικοινωνούν. Κινούμαι σε αχαρτογράφητες περιοχές όπου άνθρωπος δεν πάτησε κι ο Χριστός μας μιλάει έξω από τα όρια της λογικής και μας προσκαλεί. Κι η λογική έχει όρια. Η αγάπη όχι. Κι εγώ σου μιλάω απ'τον άλλον κόσμο αφού έφαγα αβυσσόπιτα ..... κι αφού η ψυχή μας είναι το άχρονο αποτύπωμα μας στον άλλο κόσμο. Με την έκτη αίσθηση ψάχνω το μονοπάτι και πάω καλά γιατί τουλάχιστον θέλω να γίνω Χριστός .....κι όχι Ωνάσης. Ποιός θυμάται τους πλούσιους της εποχής του Χριστού; Το χάος στον ωκεανό οδηγεί σε

νέους ορίζοντες .... Μέχρι να υιοθετηθώ. Έτοιμος να τα χάσω όλα. Εσείς λογοκρατούμενοι επιστήμονες, μαζεύετε βαρόμετρα αλλά δεν ξέρετε τι καιρό κάνει. Εγώ ξέρω να κοιτώ τον ουρανό. Εσύ; Εσύ για ποιόν σταυρώθηκες; ....Τόσες ερωτήσεις κι η απάντηση μία ... “αγάπη”. Προαπαιτείται ταπείνωση. Πώς θα αγαπήσεις τον άλλον αν δεν τον δείς; Και πώς θα τον δείς αν δεν ταπεινωθείς; Πότε θα γίνω παιδί; Έμαθα να φυσώ την μύτη μου σαν παιδί...καταλαβαίνεις;

– Καταλαβαίνω. Δεν είναι τόσο ακατανόητο το πέμπτο σου επίπεδο.

– Χα! Είναι επειδή σου μιλούσα από το τρίτο επίπεδο. Χαχα...άκου τώρα το πέμπτο...Πόρνες και προαγωγοί. Μάθετε τρόπους καθάρματα! Τώρα που σας χρειάζομαι. Είναι το πεπρωμένο μου. Είμαι μισός σ’ αυτόν και μισός στον άλλο κόσμο. Τρελό δεν με λέτε; Κλέφτες! Μην μιλάτε μην αγγίζετε. Θα σας μάθω εγώ να φιλάτε. Να κάνετε έρωτα με τον Θεό. Που μάλλον μας αγαπά ...αλλά όχι περισσότερο απ’ τον εαυτό του... Έρωτα με τον Θεό. Την γριά πόρνη δηλαδή που για όποιον την αγαπάει γίνεται όμορφη ντροπαλή κοπελίτσα. Σήμερα όλο και λιγότερο ντρεπόμαστε. Κι όμως το κόκκινο στα μάγουλα είναι το χρώμα της αρετής. Βλέπω τον Θεό κατάματα. Βλέπω τα εκατομμύρια του ήλιου flash... και καίγονται τα λαμπάκια μου. Εγώ, ο στρατιώτης του βορρά που κατουρά το παντελόνι του....και φυσικά θα με συλλάβουν σαν απατεώνα και θα ποδοπατήσετε το καπέλο μου. Παραμονεύει μια γυναίκα, να δει αν θα σωθώ. Κι όμως με δέρνουν. Γιατί έπαιξα με την τιμή των νεκρών. Εγώ κι ο Θεός, ο Θεός που ζητάει τσιγάρο για να το χαρίσει σ’ αυτόν που του το έδωσε. Φωνάζει τους ζωντανούς κι απαντάνε οι νεκροί. Το μοσχάρι μας βλέπει; Ή μας φαντάζεται; Κι αν τα λιοντάρια μιλούσαν θα τα καταλαβαίναμε; Κι όταν η μητέρα λέει “αγαπάω το παιδί μου”....αγαπάει το ‘παιδί’ ή το ‘μου’ ..... Καταλαβαίνεις;

– Έχω αρχίσει να χάνω την μπάλλα. Τα λόγια σου χωρίς ειρμό ακούγονται πρωτόγνωρα, ωστόσο νιώθω πως θα μπορούσα να τα είχα σκεφτεί και γω. Παράξενο....Κατέβα επίπεδο τώρα.

– Ας πούμε στο επίπεδο δύο...οκ...περίμενε λίγο....(Απευθύνεται στο πλήθος που περιμένει).

– Μ’ αγαπάτεε?

– Σαγαπάμεε!

– Θεέ μου γουστάρω χαχα...Επιστροφή στο δεύτερο επίπεδο. Βλέπω τους εχθρούς μου να συνωστίζονται και να με σημαδεύουν. Όποιος ξεμακραίνει απ’ το κοπάδι οδεύει προς σταύρωση. Γι’ αυτό σύμβολο του χριστιανισμού είναι ο σταυρός κι όχι ας πούμε ο βράχος της ανάστασης (που θα’ταν και πιο ελπιδοφόρο)... Ο Θεός μου λέει “δεν είχα σκοπό να σε πονέσω, απλά βιάζομαι”. Και ξεπαγιάζει, μόνος, στον μαρμάρينو κισσό. Και μου λέει “Πως μπήκες παράνομα στο σπίτι μου; Είμαι τρελή για σένα. Σαν βιασμένη που ερωτεύεται τον βιαστή της”... Λες ο Θεός να είναι γυναίκα;

– Αφού ο Θεός δεν έχει φύλο....

– Ναι, αλλά ο Χριστός είπε “Πάτερ ημών” ...γιατί να μην μπορώ κι εγώ να πώ “Μήτηρ ημών”; Τέλος πάντων. Ωραίο θέμα για ζωγραφιά, μια τουαλέτα. Απωθεί ως σύμβολο, έλκει ως αισθητική απόδοση. Σας βαρέθηκα εσάς τους ανθρώπους. Εσάς και τα χαλάσματα σας και τις όμορφες γυναίκες σας. Σιγά μην βγεί ο Θεός από το κάστρο του. Και με καλεί σε δείπνο. Κι εγώ, ο κυνηγός ταλέντων κρατάω το κλειδί της καταστροφής. Αφού ένα πραγματικό βιβλίο για την ηθική είναι βόμβα για όλα τα υπόλοιπα (Βιτγκενστάιν). Ο μεταφυσικός κόσμος είναι αυτός, αντεστραμένος. “Κι ότι συμβαίνει είναι ότι

απέριψε ο Θεός” (Πεσσοα). Όλα τα ανθρώπινα δεν είναι απλώς λάθος, είναι αντίστροφα. Σ’ αυτόν τον κόσμο πρώτη μούρη είναι ένας πρωθυπουργός και τελευταίος ένας καθυστερημένος. Στον μεταφυσικό κόσμο, πρώτος είναι ο καθυστερημένος και τελευταίος ο πρωθυπουργός. Καθώς και στις συνειδήσεις μας. Γιατί μέτρο δεν είναι η αξία αλλά η ταπείνωση κι η απλότητα. Κι ο Θεός μου λέει “Όλα όσα έχω είναι όσα εσύ μου δίνεις”...απίστευτο. Ας κάνω άλλο ένοχο τσιγάρο. Ο πρώτος άνθρωπος που μπαίνει στον παράδεισο με τα ελαττώματα του. Απίστευτο..... Γιατί διάλεξε εμένα; Δεν θα μου το αποκαλύψει ποτέ. Γιατί αν το μάθω θα εκπέσω. “Και η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει”. Γειώνω το πνεύμα με μπόλικο καπνό. Θεέ μου σώσε τον πλανήτη! Ο δάσκαλος άλλαξε όψη και ερωταπαντούσε μονολογώντας τον παρακάτω διάλογο....

– Θα το κάνω. Θα σώσω τον πλανήτη ...αν εσύ πάψεις να καπνίζεις. Θα το κάνεις;

– Όχι. Όχι το τσιγαράκι μου.

– Τότε ασε τα λόγια τα παχιά κάθαμα. Κάθαμα θα καθαρθείς.....Τώρα είδες όλο το φεγγάρι, και με την κρυφή του όψη. Τι θα κάνεις; Είσαι η αλήθεια περιφερόμενη. Πάρε την σημαία από τον Χριστό, κάνε παιχνίδι.

– Ποιά η αποστολή μου?

– Να σώσεις τον πλανήτη ή να κόψεις το τσιγάρο. Ποιό είναι πιο εύκολο?

– ...Να σώσω τον πλανήτη.

– Οκ μπάσταρδε. Σώσ’ τον. Εμένα κατά βάθος στα παλιά μου τα παπούτσια. Πείσε τον διάβολο να μου ζητήσει συγνώμη.

– Δεν μπορείς να τον συγχωρέσεις έτσι κι αλλιώς?

– Δεν γίνεται. Έχω αβυσσαλέα περηφάνεια που μου επιτρέπει όμως να συγχωρώ εσάς. Αφού εσείς ζητάτε συγνώμη. Κι αν με συγχωρέσεις εσύ θα είσαι πίο ψηλά από μένα.

– Να σε συγχωρέσω; Για ποιό πράγμα;

– Κάποτε θα μάθεις γιατί...κι αυτή θα’ναι η τελική αλήθεια.

– Πες την μου τώρα.

– Όχι, πρώτα να σώσεις τον πλανήτη...ή να κόψεις το τσιγάρο.

– Δεν μπορώ να το κόψω χωρίς βοήθεια.

– Φώναξε τον Χριστό.

– Χριστέ;

– Έλα...

– Θα με βοηθήσεις;

– Για ποιό πράγμα;

– Ξέρεις ...για το τσιγάρο.

- Οκ, ασ’το σε μένα. Όμως θα προσπαθήσω κατά 90 %, το 10% είναι δική σου προσπάθεια. Πρέπει να σεβόμαστε και την ανθρώπινη βούληση. Κάθε πρωί θα αηδιάζεις τον καπνό. Μετά μόνος σου.
- Σ’ευχαριστώ.
- Κάνε τσιγαράκι, είναι απόγευμα.
- Χαχα...οκ.
- Το τσιγάρο είναι το τελευταίο εμπόδιο σου από την τελειότητα. Όταν τα καταφέρεις ελπίζω να μην έχεις έπαρση.
- Όχι, όχι...
- Ίσως πάλι ...νικώντας το τσιγάρο, σου αποκαλυφθούν άλλα, αναρίθμητα ελαττώματα. Χα! ... θα δούμε. Πάντως είσαι αρκετά ψηλά, αφού μπορείς να μας ακούς, αλλά σου λείπουν ακόμα μερικές αρετές. Όπως η καρδιογνώσια και το σπουδαιότερο ... η διάκριση. Να μάθεις σε ποιόν να λες τί και πότε. Εσύ αδερφάκι μου εισαι κύμβαλο αλαλάζον. Απ’τούς ανθρώπους προτιμώ την μουσική τους. Πάψε να σκέφτεσαι και θα ρεύσω μέσα σου. Οι άνθρωποι σκανδαλίζονται όταν λες πως είσαι Χριστός αλλά εγώ χαίρομαι. Μακάρι να με φτάσεις. Όμως, μπές μέσα στον κόσμο. Μάθε τον. Μιλάς για τα πράγματα σαν να τα διαβάζεις σε βιβλίο. Φιλοσοφείς. Δηλαδή πιάνεις τα πράγματα με το γάντι. Βγάλε το γάντι. Πιάσ’τα με γυμνό χέρι, νιώσε τα.
- Μα ο κόσμος είναι τόσο βαρετός. Μόνο την παρέα σου θέλω.
- Δεν βλέπεις καθαρά. Καθάρισε τις αισθήσεις σου. Δες το πρόσωπο μου στο πρόσωπο του συνανθρώπου σου. Δες το στο πρόσωπο του μουλαριού. Αχ αυτή η έπαρση σου. Όλα παίζονται στο δίδυμο έπαρση – ταπείνωση. Ένας λόγος που σε διάλεξα είναι επειδή δεν θα’χες τόσο πρόβλημα με την έπαρση. Όμως κι εσύ...πώς να χειριστείς τόση δύναμη; Χάνεις χρόνο με την έπαρση.
- Ποιά η αποστολή μου;
- Να παρακολουθείς αμέτοχος την πορεία του κόσμου προς την αποκάλυψη και να περιμένεις να σε καλέσουν. Αλλά πριν σε καλέσουν πρέπει να προπονηθείς. Πρέπει να είσαι έτοιμος. Για να γίνεις αυτοκράτωρ, Εαυτοκράτωρ. Δώς μου την καρδιά σου ή αλλιώς ας ξεχάσουμε την όλη υπόθεση.
- Σου την δίνω.
- Απόδειξε το.
- Πως?
- Αυτοκτόνησε εν ζωή, αφέσου στο θέλημα μου, γίνε παιδί.
- Σου παραδίδω την θέληση μου.
- Ναι αλλά τα παιδιά δεν καπνίζουν. Είσαι αγωγος και γειώνεις πνεύμα γεμάτο καπνό.
- Να πώ και γω κάτι?
- (ο δάσκαλος) ποιός είναι?
- Ο σατανάς.

– Τι θες?

– Φίλε μου σε βασανίζουν. Σε θέλουν πιόνι. Εγώ σε θέλω αξιοπρεπή, με την ικανότητα να γίνεις θεός χωρίς να παρακαλάς. Σαν πιόνι δεν θα γίνεις ποτέ αρχηγός. Θα σε βουτήξουν στην ενοχή. Με την δική μου βοήθεια θα τα καταφέρεις. Γιατί αυτός ο κόσμος είναι δικός μου κι εγώ τον ορίζω.

– Τι επιδιώκεις?

– Να κυριαρχήσω παντελώς σ' αυτόν τον κόσμο, ώστε να γίνω σεβαστός στον άλλον. Θέλω σεβασμό στην προσπάθειά μου...Γι' αυτό κατηγορούμαι, επειδή έπαψα να εκλιπαρώ ευλογία, όπως τα άλλα αγγελάκια, τα φλωράκια. Κι αν αποτύχω, θα ξέρω πως το έκανα εγώ. Ididitmyownway (Sinatra). Κι εσύ ακόμα, ακολουθείς προσωπικό δρόμο, δεν τηρείς το γράμμα της εκκλησίας. Δεν εξομολογήθηκες ποτέ...Και το τσιγάρο δεν θα το κόψεις ποτέ. Τολμώ να στο πω ξεκάθαρα κι ας σε πειστώσω. Δεν θα τα καταφέρεις, στο λέω κατάμουτρα. Λέγε τα εμπνευσμένα λογάκια σου, εν όσο εγώ σου τρώω τα σωθικά. Και με το τσιγάρο σου χαλάω την εικόνα σου στους άλλους, αφού οι άλλοι άνθρωποι ακούνε λόγια τέλεια και περιμένουν να δούν έναν τέλειο άνθρωπο...και βλέπουν έναν παθιασμένο θεριακλή και σκέφτονται “δασκαλε που δίδασκες”. Έτσι είναι φίλε. Πάντα θα τους δείχνεις τον ήλιο και πάντα θα κοιτούν το δάχτυλο. Κι είναι δικοί μου. Όλοι!... σχεδόν όλοι.

– Εγώ σου ανήκω?

– Το σώμα που φθείρεις ναι. Όσο το φθείρεις ναι. Το πνεύμα σου ακόμα δεν είναι κανενός. Πάντως καλύτερα να αμφιβάλλεις παρά να πας μ' Αυτόν. Αν δεν αμφέβαλες δεν θα κάπνιζες.

– Ναι, η συμπεριφορά μου εδώ θα κρίνει την θέση μου στην αιωνιότητα. Αν το πίστευα πραγματικά δεν θα κάπνιζα, δεν θα κόμπαζα.

– Ακριβώς αδελφέ.

– Δεν είμαι αδελφός σου, σε σιχαίνομαι.

– Χα! Παραδέξου το και γίνε άντρας. Προτιμάς να κάνεις το τσιγαράκι σου κι ας καταστραφεί ο κόσμος. Ανθρώπινο. Η σωτηρία του πλανήτη, αφηρημένη έννοια, το τσιγαράκι συγκεκριμένο. Η σωτηρία είναι ιδέα, το τσιγαράκι αίσθηση. Κι εγώ σου λέω, μην ντρέπεσαι. Μην ντρέπεσαι ν' αντισταθείς στην θέληση του Θεού. Είναι θεός, είναι άγιος, είναι ισχυρός αλλά μην ζητάς να σε ελεήσει. Σου προσφέρει αθανασία, μπορώ να στην προσφέρω κι εγώ. Και κάτι περισσότερο. Μπορώ να σου δώσω την δύναμη να αρνηθείς την αθανασία. Φίλε μου η αθανασία είναι ένα όνειρο που γίνεται εφιάλτης. Έχεις την πνευματική δύναμη να ανέβεις στην κορυφή του κόσμου. Την δύναμη στην έδωσε ο Θεός. Την επίγνωση όμως αυτής της δύναμης στην δίνω εγώ. Και το ‘εγώ’ μεγαλώνει και τερατούται. Άσε λοιπόν τις σεμνοτυφίες και παραδέξου το. Είσαι ο πρώτος. ΕΙΣΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ! Σκίστους! Πιστεύε στον Θεό όσο θες. Κι εγώ πιστεύω στην ύπαρξη του (κι απ' αυτήν την πλευρά είμαι θρήσκος). Αλλά ... σταμάτα πια με τα παιδιάρια. Πάρε τις δικές σου αποφάσεις. Τι παρακαλάς για ευλογία; Επιτέλους αρκετή δεν έχεις; Ααα! Σε χρησιμοποιεί ο Θεός. Σε χρησιμοποιεί! Σου λέει τι να κάνεις... Εγώ σου είπα τι να κάνεις; Εγώ σ' αφήνω ελεύθερο μπάσταρδε!...Ξύπνα μπάσταρδε!

– (Χριστός) Ξύπνα μπάσταρδε!

– Θεέ μου, πόσο μοιάζετε...

- Σώπασε!
  - (δασκαλος) .....
  - Τώρα μίλα!
  - (δασκαλος) Αταα, αα, ατ...α...
  - Αυτό είναι. Επιστρέφεις στην προπρωτική κατάσταση.
  - (διαβολος) γδύσου!
  - (Χριστός) Όχι! Θα σε παρεξηγήσουν. Δεν είναι έτοιμοι για κάτι τέτοιο.
  - Χεσ'τους! Είσαι μαζί μας τώρα. Τι ανάγκη τους έχεις;
  - Όχι, σεβάσου την άγνοια τους.
  - (δάσκαλος) θα την σεβαστώ.
  - Ο διάβολος σου πρότεινε σωστή πράξη σε λάθος χρόνο. Θα σε τρελάνει. Ο τρελός είναι άχρονος. Σεβάσου τους άλλους.
  - (διάβολος) Μην σέβεσαι κανέναν...Αυτά τα πλήθη άχρηστων αντιγραφών, αυτές τις αγέλαιες κοινωνίες ανθρωποειδών.
  - Σεβάσου!
  - Μην σέβεσαι!
- Ο δάσκαλος λιποθύμησε.

Κεφάλαιο 10 – Όπου ο δάσκαλος είναι πια χριστός (περίπου)

Ο Χριστός κάθησε στο καφέ. Έκανε την ανάγκη του στην τουαλέτα με ευχαρίστηση. Εκμεταλλευόταν έτσι στο έπακρο όλες τις ανέσεις που του επέτρεπαν τα τρία ευρώ του καφέ. Είναι κάπως θλιμμένος, γιατί; Δεν δούλευε από καιρό. Ζούσε στο τίποτα. Δίπλα μια παρέα νεαρών τιτιβίζει και τον ενοχλεί. “Μην μιλάς έτσι. Ταπεινώσου και θα τα δείς όλα”. Δίπλα βγάζουν ήχους σαν δελφίνια.

Ο Χριστός ακούει τον Θεό να γελά και να είναι έτοιμος να χτυπήσει. Τα παιδιά κάνουν τον μάγκα μεταξύ τους αλλά παριστάνουν το θύμα όταν βρεθούν μπροστά στον δάσκαλο για να λύσουν τις διαφορές τους. Το ίδιο κι οι μεγάλοι μπροστά στο δικαστήριο. Ο Χριστός ψάχνει ένα σχήμα για να περιγράψει το μεταφυσικό τοπίο και τους ρόλους του καθένα. Στο καφέ, μια κοπέλα στρώνει τα μαλλιά της με όλη την επίγνωση της ομορφιάς της...κι αυτό την ασχημαίνει. Μια άλλη νεαρή με προκλητικό ντεκολτέ. Σαν να καταλαβαίνει το βλέμμα του και ρίχνει μπροστά τα μαλλιά της σκεπάζοντας το στήθος της. Ντρέπεται;

Για την ώρα η πιο ακριβής περιγραφή του μεταφυσικού κόσμου είναι η εξής. Ο Θεός είναι γυναίκα κι ο διάολος το ίδιο. Γιατί μόνο γυναίκες μπορούν να είναι τόσο συνεπείς στην αγάπη και το μίσος τους αντίστοιχα. Ο Θεός βοηθάει τα παιδιά του να βρουν την ψυχή τους κι ο σατανάς βάζει εμπόδια. Ο Χριστός τεντώνεται νωχελικά και ξαφνιάζεται λίγο βλέποντας την μπλούζα του που σηκώθηκε και φαίνεται η φανέλα. Κάποιος δίπλα του έβηξε και αυτός θυμήθηκε την ευχάριστα παρανοική ιδέα ότι ίσως ευθύνεται ο ίδιος αφού είναι καπνιστής. Ο Χριστός ξέρει την αποστολή του που τώρα είναι πιο δύσκολη αφού δεν δικαιούται να κάνει θαύματα και έχει σαν μοναδικό όπλο τον λόγο. Η μουσική του μαγαζιού ευχάριστη, δεν προμήνυε κάτι κακό. Διάβαζε με ευχαρίστηση Πεντζίκη αφού αναγνώριζε ότι υπάρχουν και πιο τρελοί από τον ίδιο. Όμως κινείται σε αχαρτογράφητες περιοχές. Μπορεί να είναι υπερήφανος χωρίς όμως να υποτιμά τους άλλους. Η έπαρση του δηλαδή δεν είναι συγκριτική. Αντλεί περηφάνεια μόνο από την πρόοδο του σε σχέση με τον παλιό του εαυτό. Έτσι αποφεύγει έναν επικίνδυνο σκόπελο. Είναι η έπαρση που οδηγεί στην παράνοια. Ο σατανάς κρύβεται στο ‘είσαι σκουπίδι’ και στο ‘είσαι ο πρώτος’ . Ο Θεός κρύβεται στο ενδιάμεσο, στην προσπάθεια.

Ο Χριστός παρατηρεί μια γκαρσόνα. Το μακιγιάζ της δεν υποστηρίζει την μαραμένη της όψη. Είναι θλιμμένη και το μακιγιάζ της φαντάζει παράταιρο στολίδι. Μένει μόνο του το μακιγιάζ χωρίς το πρόσωπο... ή ίσως προβάλεται μπροστά, έξω απ’ το πρόσωπο. Στον κόσμο άλλοι θέλουν να κάνουν κάτι κι άλλοι θέλουν να γίνουν ‘κάποιοι’. Ο Χριστός ευχαρίστησε τον Θεό που του άνοιξε τα μάτια και πια μπορούσε να ζήσει την περιπέτεια στον μέχρι τότε φαινομενικά ασήμαντο κόσμο, ασήμαντων γεγονότων. Σηκώθηκε για να πάει να αγοράσει τσιγάρα. Βγαίνοντας από την καφετέρια είδε έναν θαμώνά. Ήταν καθιστός με τα χέρια απλωμένα στην πλάτη του καναπέ και φορούσε μαύρα γυαλιά. Ο Χριστός απέδωσε την άνετη, όλο αυτοπεποίθηση στάση του στο ότι ο άλλος είχε διαβάσει κανα δυό δύσκολα βιβλία. Ευπασιά ακαλαίσθητη. Κι όμως μια γυναίκα μπορεί να γοητευτεί από κάτι τέτοια . Η απόσταση μας από τον Θεό καθιστά την μεταξύ μας απόσταση αμελητέα. Πληρώνει για τα τσιγάρα και φεύγει αργά, παράλληλα από τον πάγκο των περιοδικών. Εξώφυλλα με γυμνές. Ο Θεός δεν έχει πρόβλημα με το σέξ αλλά με την πορνεία. Παραδίπλα το αφεντικό της καφετέριας έπαιζε με ένα βρέφος, κολλούσε την φάτσα του στο πρόσωπο του μωρού. Παράξενο... το μωρό δεν τρώμαζε. Παράξενο επειδή η γουρουνίσια φάτσα του αφεντικού θα μπορούσε να είναι τρομαχτική. Ίσως ήταν το παιδί ή το ανήφι του. Ο Χριστός διερωτήθηκε “Θα μπορούσα να εμβαθύνω σ’ αυτήν την σκέψη αν είχα περισσότερη δύναμη”. Θα την πήγαινα στα άκρα. Η μόδα λέει “όλα είναι σχετικά”. Εγώ λέω “η ζωή

είναι πολύ μικρή για να μὴν εἶναι ἀπόλυτη. Κι ὅταν εἶναι ἀπόλυτη...μεγαλώνει”. Κάποιος δίπλα λέει στον φίλο του “...μην το ψάχνεις”. Ναι, αὐτὴ ἡ φράση προοριζόταν γι’αὐτόν. Κι ὅτι θέλει να μας πεί ο Θεός μας το λέει με το στόμα των ἄλλων. Ἡ μουσικὴ του μαγαζιού ὁμως ἦταν καθησυχαστικὴ. Ἦρθε ἡ γκαρσόνα και ζήτησε να πληρωθεῖ. Το σύμπαν ενοχλήθηκε γιατί αποσπάσθηκε. Ἐπρεπε να σκεφτεῖ τα ψιλὰ που θα’δινε και αποσπάσθηκε απ’το ωραῖο τραγούδι. Σκέφτηκε τον θάνατο κι ὅτι δεν ἔπρεπε να χάνει ωραίες στιγμές για κανέναν λόγο. Επιπλέον ἡ γκαρσόνα εἶχε κι αὐτὴ ἕνα ὕφος υπήρμενο. Σαν να ἦταν βασίλισσα που για λίγο υποχρεώθηκε να δουλέψει. Ὅμως το ‘σύμπαν’ κατανόησε το ὕφος της γκαρσόνας ἀπέναντι του, αφού αὐτὴ υπερτερούσε εμφανισιακά. Αὐτός ἦταν ἀξύριστος. Ὅμως ἡ ἀτημέλητη εμφάνιση του συνδυαζόταν με το ἀστραφτερό του βλέμμα...ἢ ἔτσι νόμιζε. Δεν τον ἐνοιαζε να ἀρέσει στα κορίτσια κι αὐτό του ἀφαιρούσε σημαντικό ἐρίσμα ἀπὸ το να εἶναι εμφανισιμος. Ἐριξε ἕνα βλέμμα στους θαμώνες και τους φαντάστηκε νεκρούς. Ὅμως αὐτός ὄχι. Αὐτός δεν θα πέθαινε ποτέ. Εἶναι ἕνα ἀπο τα δῶρα του Θεοῦ που τον διάλεξε. Δεν μπορούσε ὁμως να βρεῖ κανέναν σοβαρό λόγο γιατί ἦταν αὐτός ο ἐκλεκτός. Τελικὰ το ἀπέδωσε στην τύχη. Ο Θεός ἐριξε ἕνα βελάκι στα τυφλά που ἐδειξε αὐτόν. Ἐνας ἐκλεκτός κατὰ τύχη παύει νά’ναι ἐκλεκτός; Πρέπει να βρεῖ ὅλους τους ἄλλους στον κόσμο που εἶναι στο δικό του περίπου ἐπίπεδο. Ξέρει ὅτι εἶναι περίπου 6.000...ἀλλὰ βαριέται. Ο Θεός κρατᾶει την ἀνάσα του.

Ἦρθαν στην καφετέρια δύο κορίτσια. Το σύμπαν σκέφτηκε “θα κάτσουν στο διπλανό τραπέζι”. Το ἀπαιτεῖ ἡ μεταφυσικὴ μου γοητεία. Θεέ μου αν ὑπάρχεις δεῖξ’το μου. Βάλ’τες να κάτσουν δίπλα μου.

– Ἀκόμα ζητᾶς φτηνές ἀποδείξεις;

– Ἐχεις δίκιο. Αν καθίσουν δίπλα δεν θα πειστώ περισσότερο, κι αν κάτσουν ἀλλοῦ δεν θα ἀπιστήσω περισσότερο. Γαμῶτο ἔχω παγιδευτεῖ.

– Θέλεις περιπέτεια; ....Για κάνε πως δεν καπνίζεις για μισὴ ὥρα κι ἐκεῖ να δεῖς περιπέτεια.

– Βαρέθηκα νά’χεις πάντα δίκιο μπέμπι. Με ἀλλοιώνεις με τον θεῖο σου ἔρωτα.

Ὅλη ἡ ζωὴ μας εἶναι μια κηδεῖα που μας ξεπροβοδίζει. Διαβάζω βαρὺ φιλοσοφικό βιβλίο. Δίπλα τα γκαρσόνια μιλάνε. Κάτι μου λέει ὅτι μπορῶ να ἀντλήσω νόημα κι απ’τα δύο. Κι απ’το βιβλίο κι απ’την κουβέντα τους. Ἀς πούμε, ἡ γκαρσόνα πάει να τελειώσει μια φράση κι ο ἄλλος ἀρχίζει να μιλά. Ἡ κοπέλα ὑψώνει την φωνή της παρόλο που βλέπει ὅτι ο ἄλλος δεν την ἀκούει, καθῶς σκέφτεται την δικιά του φράση που τελικὰ ἐπαναλαμβάνει.

Πήγα τουαλέτα. Βγαίνοντας εἶδα μια κοπέλα να περιμένει να μπεί. Νιτράπηκα που ἡ τουαλέτα μύριζε απ τα κακάκια μου. Ευτυχῶς, τουλάχιστον εἶχα βουρτσίσει τις ἀκαθαρσίες. Αν φτάναμε τον Θεό θα εἴμασταν οι ἴδιοι φῶς. Ἴσως αὐτὴ να ἦταν μια λάθος σκέψη. Αφού μόλις την σκέφτηκα, ἕνα ποτήρι ἔπεσε απ’την ἀπροσεξία της μπάρ γούμαν.... και μια σκέψη για να ἀξίζει, πρέπει να ἀντέχει στο ὑπαιθρο (Ελύτης). Εἶναι ἐντυπωσιακό πόση ἐλευθερία και χρόνο ἀποκτᾶς αν πάψει να σ’ἐνδιαφέρει το ἄλλο φύλο. Δεν με ἐνδιαφέρει να ἀρέσω. Ποιὸ εἶναι το ἐπόμενο βῆμα; Μὰ φυσικά να ξαναρχίσω να φροντίζω την εμφάνιση μου, ἀλλὰ πια, να το κάνω για τους ἄλλους. Ἀτελείωτοι λόγοι για να κάνεις κάτι, ἀλλὰ ἡ πράξη μία. Τελικὰ ἢ κάνεις ἢ δεν κάνεις κάτι.

Το ‘σύμπαν’ ἀναφώνησε “Θεέ μου, τι θα με κάνεις”;

– Θα σε ‘σκοτώσω’. Όσο απολαμβάνεις ... πώς θα βρουν χώρο μέσα σου να εκφραστούν τα πουρνάρια; Να μιλήσουν μέσα από σένα; Αν αφεθείς θα σε οδηγήσω στον θησαυρό μου, στην πιο γλυκειά ηδονή ... στο να ξέρεις πώς σκέφτομαι.

– Αλήθεια; Θα μου φανερώσεις την σκέψη σου;

– Όχι βέβαια, χαχα, το πίστεψες; Παιδί μου το σώμα σου δεν αντέχει την σκέψη μου. Για το καλό σου, θα σου δείξω πολλά για τους ανθρώπους αλλά λίγα για την δικιά μου σκέψη. Είσαι αρκετά ευαίσθητος να βρεις τις κρυφές διασυνδέσεις; Τι νόημα υπάρχει στο αεράκι που φυσάει; ... και να το συσχετίσεις με το τραγούδι που τώρα ακούγεται απ’ το megάφωνο της καφετέριας; Η της των πάντων ενώσεως...

– Τώρα θέλω να καπνίσω.

– Αν κρατηθείς θα σου χαρίσω άλλη μια σκέψη μου.

– Προτιμώ να καπνίσω.

– Βλέπεις δαίμονα; Μόνος σου προτιμάς την σαρκική ηδονή και την καταστροφή που φέρνει. Ο καπνός είναι η εκδίκηση των ινδιάνων. Είσαι σε επίπεδο να καταλάβεις. Σε τέτοιο επίπεδο φτάνουν συνήθως οι καρκινοπαθείς... και μου προσεύχονται “Θεούλη μου, κάνε με καλά και τώρα ξέρω πως πρέπει να ζώ” είναι όμως αργά... Εσύ διατηρείς μνήμη θανάτου. Κάνε παρέα με τον θάνατο. Πότε όμως θα τον νικήσεις;

– Μπορώ να τον νικήσω;

– Αμάν πια! Είσαι πονοκέφαλος. Πότε θα καταλάβεις το ύψος σου; Είσαι ο εκλεκτός!

– Η φωνή σου άλλαξε... ο σατανάς;

– Χα! Με κατάλαβες... πότε όμως πήρα την θέση του Θεού; Θυμάσαι τον διάλογο;

– Όχι, δεν ξέρω πότε μπήκες στην ‘γραμμή’.

– Χα! Βλακούλη. Απ’ την αρχή ήμουν ανακατεμένος.

– Ωστε πάντα είσαι ανακατεμένος στα λόγια του;

– Μόνος σου το είπες “ο Θεός δεν μιλάει”. Σου μιλάει η συνείδηση σου κοντά στον Θεό. Κι εκεί είναι που μπαίνω κι εγώ... κοίτα, για την ώρα, κι ο Θεός κι εγώ θέλουμε να σε βοηθήσουμε. Μέχρι να φτάσεις στην κορυφή. Εκεί θα διαφοροποιηθούμε. Ο Θεός θα σου ζητήσει να εκπληρώσεις το θέλημα του και γω θα σου ζητήσω να κάνεις το δικό σου θέλημα... ποιός είναι πιο καλός;

Εγώ σου ζητώ να χειραφετηθείς. Τσιγαράκι θα πάρεις;

– Νιώθω μπερδεμένος.

– Ναι, κι εμένα απ’ την αρχή δεν μου γέμιζες το μάτι, αλλά εσένα διάλεξε Αυτός.

– Εσύ ξέρεις γιατί με διάλεξε;

– Ξέρω.

– Πές μου, πές μου!

– Θα σου έλεγα “επειδή έχεις καλύτερη ψυχή” αλλά...

– Δεν σε πιστεύω.

– ....Αλλά δεν θα με πίστευες.

– Πές μου την αλήθεια.

– Αλήθεια; Ζητάς απ’τον διάβολο να σου πεί την αλήθεια; Διασκεδαστικός τύπος. Αλήθεια είναι ότι πείθεις τους άλλους να πιστεύουν...κι αν ο αναγνώστης πιστέψει αυτό το κείμενο ....τότε είναι αλήθεια. Χαμογέλασες; Πόσο καιρό έχεις να χαμογελάσεις....που Αυτός σε έριξε στην σοβαρότητα των ‘υψηλών στόχων’ και σε τρέλανε. Δεν έχει χιούμορ αυτός ....δηλαδή έχει, αλλά με το δικό του χιούμορ δεν γελάει κανένας, εκτός απ’τα παιδιά. Όλα όμως είναι γραμμένα σ’αυτό το βιβλίο.

– Και τι λέει το βιβλίο;

– Ότι θα χάσω. Αλλά θα χάσω μεγαλοπρεπώς....στο παρα τρίχα.

– Κι εγώ; Εγώ τι θ’απογίνω;

– Στ’αρχίδια μου τι θ’απογίνεις...αντίο για την ώρα.

....Κι έλεγα κι εγώ, πολύ όμορφα μου μιλούσε ο σατανάς....λοιπόν, ανασυγκρότηση! Έχουμε έναν πλανήτη να σώσουμε. Κατ’αρχήν ραντεβού με τον πατριάρχη. “Κρατήσου απ’το παρόν”. Να μετρήσω όλα τα δέντρα που βλέπω μπροστά μου; Ναι, ο απλός λυρισμός του συγκεκριμένου. Να επισκευτώ τον πατριάρχη. Αφού τον λένε ‘Παναγιότατο’ ίσως είναι καλό τυπάκι. Απ’τούς τίτλους ισχύει το 5% Χα! Θα προσπαθήσω να τον πείσω να....θα δείτε.

Κεφάλαιο 11 – Λογισμοί

Ο Χριστός ξενυχτούσε με λογισμούς... που θα χρειάζονταν πολλές σελίδες να αναλύσουμε. Το βασικό είναι ότι ο Θεός τον αγαπά και του ανέθεσε αποστολή. Αλλά για να γίνει αυτοκράτωρ πρέπει να γίνει Εαυτοκράτωρ. Η πνευματικότητα του πια έχει αρχίσει να σωματοποιείται. Με κάθε νέα σκέψη αληθινή που σκεφτόταν ένοιωθε ένα μούδιασμα στην πλάτη του., σαν ηλεκτρική εκκένωση. Σκεφτόταν χαοτικά προς όλες τις κατευθύνσεις (ο νούς όρνεον ταχυπετές) και τότε απ' το σαλόνι ακούστηκε ένας ήχος. Δεν έδωσε σημασία, άνοιξε την τηλεόραση μπροστά απ' το κρεβάτι του και χαιδεψε την γάτα του, τον Οσμάν. Η ώρα πήγε δύο και τότε πρόσεξε μια εφήμερη λάμψη στην απέναντι πόρτα του μπάνιου. “Ρε λες να είναι κανένας διαρρήκτης εδώ; Έχω το καλύτερο αντικλεπτικό, δηλαδή το κλειδί μου στην εξώπορτα, απ' την έξω μεριά”. Γύρισε πλευρό κι αποκοιμήθηκε με την ευχάριστη σκέψη ότι ο Θεός στον ύπνο μας ακουμπά πιο εύκολα αφού ο εγκέφαλος χωνεύει τα συμπεράσματα απ' τις εμπειρίες της προηγούμενης μέρας. Ξύπνησε μετά από δύο ώρες εξαιτίας ενός θορύβου. Τότε, τον είδε μπροστά του στο σκοτάδι να ψάχνει για λεφτά στο παντελόνι που ήταν ριγμένο πάνω στην καρέκλα. “Αδελφέ, τα βιβλία μου είναι πιο σημαντικά απο τα χρήματα που ψάχνεις. Τα χρήματα που ψάχνεις είναι στο παλτό. Σ' ευχαριστώ αδελφέ που μου θύμισες ότι πρέπει να δίνω λεφτά στους φτωχότερους. Αν προσευχηθείς μαζί μου θα σου πώ που είναι και τα χρήματα της μάνας μου.... Είπα ‘μάννα’ και θυμήθηκα ένα λάθος του Χριστού. Έτρεχε στα ξεροχώραφα να πείσει τους αγράμματους ψαράδες και δεν ασχολήθηκε με το να πείσει το περιβάλλον του. Και είπε “ουδείς προφήτης στον τόπο του”. Εσύ ξέρεις γιατί με ληστεύεις; Γιατί ο Θεός δεν είναι τέλειος, τουλάχιστον όχι στην ώρα που μιλάμε. Κι επειδή δεν είναι τέλειος, δεν είμαι κι εγώ. Γι' αυτό και αντί να με καταλάβεις θα με περάσεις για τρελό. Και είμαι τρελός επειδή σου μιλάω. Σου μιλάω ελπίζοντας. Τότε, ο ληστής μίλησε.....πεινάω είπε. Έχωσε το χέρι στο παλτό το έβγαλε με 150 ευρώ κι έφυγε.

Ο Χριστός δεν είχε πια ύπνο. Βγήκε στον δρόμο. Μπροστά του περπατούσε μια κοπέλα. Ο Χριστός ένοιωσε ότι αυτή φοβόταν να τον ακούει να περπατά πίσω της. Γι' αυτό και τάχυνε το βήμα του, περπατούσε στο ίδιο ύψος μ' αυτήν αλλά σε απόσταση. Του ήρθε να εναρμονίσει τον βηματισμό με τον δικό της για να νιώσει αυτή πιο οικεία. Έτσι περπάτησαν μαζί για μισό λεπτό και μετά ο Χριστός τάχυνε το βήμα του και την προσπέρασε με την σκέψη που τηλεπαθητικά ήθελε να της περάσει “γαλήνη σε σένα, είμαι ο Χριστός και μπαίνω στον χρόνο για να σε ευλογήσω”. Σε λίγο ο δρόμος χωριζόταν σε δύο. Ο Χριστός πήγε στον δεξιό κι η κοπέλα στον αριστερό. Καθώς απομακρυνόταν, ο Χριστός της φώναξε “χάρηκα που τα είπαμε”... Ο Χριστός όδευε προς το “Έβερεστ’ της Καμάρας σκεπτικός. Ξέρει ότι είναι περίπου Χριστός κι όχι εντελώς Χριστός ακόμα. Τι τον εμποδίζει; Δεν μπορεί να κάνει θαύματα. Και δεν μπορεί επειδή δεν τον έχει ακόμα πιστέψει κανένας. Δεν είναι τυχαίο, την πρώτη φορά, ο Χριστός, δεν έλεγε “σε έσωσα” αλλά “η πίστη σου σε έσωσε”. Εδώ είναι το πρόβλημα. Μόνο ο ίδιος ξέρει πως είναι ο Χριστός και κανένας άλλος. Και αν αποκαλύπτονταν αυτοί που θα τον πίστευαν λιγότερο και θα τον καταδίωκαν είναι οι σύγχρονοι Φαρισαίοι, οι πνευματικοί τάγοι, οι μητροπολίτες. Στο όνομα του Χριστού είναι έτοιμοι να σκοτώσουν και τον Χριστό. Είναι όμως αναγκαία τα θαύματα; Για έναν πιστό καμιά απόδειξη δεν είναι αναγκαία και για έναν άπιστο καμιά απόδειξη δεν είναι αρκετή. Αν, στο όνομα του Θεού, Αυτός, εμφανίσει μια τούρτα μπροστά σε έναν άθεο, ο άθεος και πάλι δεν θα πιστέψει. Παρόλο που θα κάτσει να την φάει... Πρέπει συνεχώς να αναθεωρεί, ειδικά όσον αφορά το μεταφυσικό τοπίο. Είχε πει ότι ο Θεός είναι γυναίκα. Μπορεί να κάνει λάθος. Ίσως ο θεός έπλασε τον κόσμο με ηπέρμενη τελειομανία... και κάτι δεν πήγε καλά. Για να διορθώσει τον πίνακα, ρίχνει συνεχώς νέες πινελιές, πότε μικρές και πότε φαρδιές, για να δημιουργήσει

μικρές και μεγάλες αρμονίες. Μια μεγάλη φαρδιά πινελιά ήταν κι ο Χριστός, την πρώτη φορά. Βλέπει μετά ότι οι άνθρωποι αντί να φωτιστούν, άρχιζαν να σφάζονται και στο όνομα του Χριστού. Φτού, απελπισία...

Συμπέρασμα. Είμαστε εναγώνιες πινελιές του Θεού προκειμένου να φτιάξει το αριστούργημα.. Και θα τα καταφέρει. Οπότε τώρα ο Χριστός έρχεται απ'το παρελθόν και το μέλλον.

Κεφάλαιο 12 – Όπου ο Χριστός παύει να είναι Χριστιανός (για λίγο)

Πρέπει όμως να καταλάβει τα λάθη της πρώτης φοράς. Βέβαια, μπορούμε να παραδεχτούμε ότι όλα ήταν θεϊκό σχέδιο, αν όμως το δούμε λογικά οτι και ο Χριστός έκανε λάθη. Δεν έπεισε τους δικούς του. Μετά, έλεγε πάντα “Είμαι ο Θεός”. Αυτό προκαλεί. Όχι, αυτήν την φορά ο Χριστός θα λέει “είσαι κι εσύ Θεός” στον συνομιλητή του ...ή τουλάχιστον, “έχεις κι εσύ θεϊκή πλευρά”. Το μεγαλύτερο όμως λάθος του είναι ότι δεν έπεισε τους πνευματικούς αρχηγούς, τους Φαρισαίους. Αν τους είχε πείσει, η μάζα θα ακολουθούσε. Τώρα θα ακολουθήσει άλλον δρόμο και δεν θα κάνει τα ίδια λάθη. Γιατί αυτήν την φορά πρέπει να τα καταφέρει ζωντανός κι όχι με κάποια ανάσταση. Τότε ο Χριστός έκανε μια περίεργη σκέψη...μήπως δεν ήταν ο Χριστός αλλά ο Αντίχριστος; ...Αφού αμφισβητεί την πορεία που διάλεξε τότε, την πρώτη φορά. Χα!...αν είναι ο Αντίχριστος γιός του διαβόλου, τότε μπορεί να ισχύει το εξής. Ο Θεός είπε στον σατανά “έτσι που τα σκάτωσες, διόρθωσε τα τώρα”. Κι έτσι ο σατανάς, μέσω του αντίχριστου, προσπαθεί να τα συμμαζέψει και να πείσει ότι όλα μπορούν να διορθωθούν χωρίς να περάσει κανένας απ’τον Χριστό. Είναι όλα συγχυσμένα στο μυαλό του Χριστού κι αυτός είναι ένας ακόμα λόγος να μην μπορεί να κάνει θαύματα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι έφτασε σε μεγάλο πνευματικό ύψος ώστε να πρέπει να διαλέξει αν θα είναι Χριστός ή Αντίχριστος. Η απάντηση δεν είναι τόσο αυτονόητη, αφού έφτασε σε τετοιο πνευματικό επίπεδο ώστε να αναγνωρίζει κάποια δίκια στο σατανά. Για την ακρίβεια, διαβλέπει στον σατανά ένα δίκαιο παράπονο. Το παράπονο του σατανά είναι ότι, ο Θεός, δεν τον συγχωρεί χωρίς αυτός να ζητήσει συγνώμη. Ο Χριστός σέβεται τον σατανά ως πολύ καλό αντίπαλο. Ο σατανάς έχει αρχές. Θέλει να καταστρέψει τον άνθρωπο για να πουλήσει μούρη στον Θεό. Ο Χριστός, κατά κάποιο τρόπο, εκτιμά τους παλιανθρώπους και περιφρονεί τα παλιανθρωπάκια. “Να’στε παγωμένοι ή καυτοί. Δεν μπορώ τους χλυαρούς”. Έτσι κι αλλιώς, ο Χριστός υποψιάζεται οτι Θεός και διάβολος είναι το ίδιο πρόσωπο που αλλάζει έκφραση (Ιανός). Άρα δεν μιλάμε για Θεό και διάβολο αλλά θεοδιάβολο....που χρησιμοποιεί τον άνθρωπο για να τα βρεί με τον εαυτό του. Είναι λοιπόν ο Θεός σχιζοφρενής; .... Είπαμε.... το υποψιάζεται. Ο χρόνος θα δείξει....

Κεφάλαιο 13 – Τι σχέση έχει η ηθική με τη φυσική?

Ένας σκύλος γαβγίζει στον Χριστό κι εκείνος τον κοιτά βαθιά στα μάτια. Ο σκύλος κοκαλώνει. Ούτε κι ο ίδιος ο Χριστός δεν κατάλαβε τι εξεπεμψε το βλέμμα του για να αντιδράσει έτσι ο σκύλος. Ένα αεράκι φύσηξε πάνω στο στήθος του Χριστού προς την αντίθετη κατεύθυνση. Αυτός, που έμαθε να αποκωδικοποιεί τα πάντα, σκέφτηκε μήπως ο Θεός δεν θέλει αυτός να φτάσει στον προορισμό του και του μηνύει να επιστρέψει στο σπίτι του. Είχε αμελήσει τους δικούς του που στεναχωριούνται γι' αυτόν, για την τρέλα του. Όσο καλύτερα νιώθει αυτός τόσο περισσότερο στεναχωριούνται αυτοί γιατί περνούν την χαρά του για μανία. Τον έχουν για άρρωστο...κι ο Χριστός το παραδέχεται. Είναι τρελός, εντάξει. Έχει όμως αγκαλιάσει την τρέλα του, την βλέπει σαν φωτάκι στο βάθος του τούνελ. “Μακάριος όποιος του χαλάει τα σχέδια ο Θεός”. Έχει τόση πολύ δουλειά μπροστά του. Ευτυχώς κατάφερε να ελαττώσει το τσιγάρο. Μερικές φορές είχε την πνευματική δύναμη να χορταίνει κάπνισμα βλέποντας κάποιον άλλον να καπνίζει. Οι πνευματικές του δυνάμεις οξύνθηκαν, κυρίως η καρδιογνωσία. Τα πρόσωπα τον οδηγούν στην ψυχή τους αφού είμαστε, ως εμφάνιση, η αποκρυστάλλωση του εγωισμού μας. Μπήκε στα “Έβερεστ”. Κάθησε κι απολάμβανε την αυγή. Απέναντι έξι γυναίκες. Η πιο όμορφη ήταν κι η πιο ομιλητική λες κι η ομορφιά της, της παρέδιδε ηγετική θέση. Από δίπλα της μια ξανθιά άκουγε. Αυτηνής η εμφάνιση έδειχνε οτι είχε κολλήσει στην δεκαετία του '80. Φουντωτά βαμμένα φιλαριστά προς τα πίσω μαλλιά. Δίπλα της η πιο αθώα της παρέας, σεμνή εμφάνιση, συχνά γελάκια και χαμόγελα. Τώρα γέλασε κι η ξανθιά. Γέλιο λαϊκό. Ξαφνικά ο Χριστός εστίασε σ' ένα κομμάτι στάχτης στο τασάκι. Ασκείται στην τηλεκίνηση. Το κοιτάζει με την μέγιστη προσοχή και ταυτόχρονα προσπαθεί να μην σκέφτεται. Δεν γίνεται όμως τίποτα. Δοκιμάζει σ' ένα μικρότερο κομματάκι στάχτης. Πάλι τίποτα. Τότε ο Θεός του μίλησε. “Δεν θέλω ακόμα να επεμβαίνεις στα πράγματα. Θέλω να μελετάς τις εμπειρίες και τα γεγονότα που σου στέλνω. Πρέπει να καταλάβεις την ανθρώπινη ψυχή. Δεν θέλεις; ...Δεν βαρέθηκες να θέλεις”;..... Τότε ‘μίλησε’ και η στάχτη. “Μην νομίζεις, κι εγώ θέλω να κινηθώ αλλά πρέπει να ξέρεις τον τρόπο. Ευχαριστώ πάντως που με καταδέχεσαι. Δεν μου συμβαίνει συχνά. Ποιός ασχολείται με την νεκρή ύλη σήμερα; Παλιότερα όμως οι μύστες συνομιλούσαν με τις πέτρες. Και οι πέτρες τους δίδασκαν. Τους μάθαιναν να μην περιφρονούν τίποτα αφού τίποτα δεν είναι πραγματικά νεκρό. Και τα χαλίκια είναι από μόρια που δονούνται. Όπως εσύ προσπαθείς να επικοινωνήσεις με την στάχτη, έτσι κι ο Θεός προσπαθεί να σου μιλήσει. Και για να συνεννοηθείτε είναι τόσο δύσκολο όσο το να επικοινωνήσεις με μια κατσαρίδα και να της φανερωθείς ...να σε καταλάβει. Αυτό είσαι. Μια απ' τις πολλές κατσαρίδες που σουλατσάρουν στο μέτωπο του Θεού και που Αυτός τις ανέχεται. Ή ίσως μια επίμονη μύγα που στο μέτωπο του αναζητούσε απαντήσεις. Και για να απαλλαγεί από σένα..... σ' ευλόγησε. Σου φόρτωσε μεγατόνους αλήθειας να έχεις να παίζεις μέχρι τα γεράματα. Ο Χριστός έστρεψε το βλέμμα του στους θαμώνες...και τότε συνέβη το θαύμα. Τα πρόσωπα τους στα μάτια του άρχισαν να παραμορφώνονται και να αποκτούν δαιμονική έκφραση. Αλλά το είδος της παραμόρφωσης διέφερε στον καθένα. Σκέφτηκε “πώς θα τους αγαπήσω όταν διακρίνω τόση ασχήμια στους ανθρώπους”;.....Ψυχραιμία. Πρέπει να το συνηθίσω. Γι' αυτά τα τέρατα πρέπει να θυσιαστώ; Να γίνω δώρο απ' τον Θεό σ' αυτούς”; Η συνείδηση του Χριστού μιλά “Σου' ρχεται συνειδησιακό κύμα επίγνωσης”. Πρώτα ένα ρίγος στην σπονδυλική στήλη και μετά η σκέψη. “Ναι. Είμαστε φρακταλς”. Δεν χρειάζεται άμεσα ν' αποκαλυφθώ στον κόσμο. Η συμπεριφορά μας επηρεάζει το κόσμο διαπλανητικά. Όσο βελτιώνομαι επηρεάζω τους άλλους μυσθαγωγικά. Τα φράκταλς διατηρούν κάτι απ' την δομή του συνόλου και το επηρεάζουν. Κι ο συνειδητός ακόμη περισσότερο. Τότε ο Χριστός κατάλαβε κάτι για τον χαρακτήρα

του. Έβλεπε ‘σύνολα’. Κάποτε η μητέρα του τον ρώτησε, “γιατί δεν στρώνεις ποτέ το κρεβάτι σου”; κι αυτός της απάντησε. “το να στρώσω το κρεβάτι μου δεν αφορά την ανθρωπότητα”. Τώρα όμως ξέρει.»
ακόμα και το να στρώνεις το κρεβάτι σου επηρεάζει τον κόσμο μεταφυσικά». Είναι η δύναμη του παραδείγματος (με την πιο ρεαλιστική εννοια). Και το να στρώνεις το κρεβάτι σου θα επηρεάσει μετά την εκλέπτυνση του λόγου σου. Είναι λοιπόν σημαντικό να κάνουμε αυτό που δεν θέλουμε. Είμαστε κολλημένοι στους χαρακτήρες μας σαν παγωμένα αγάλματα σε διάφορες στάσεις. Ο Χριστός σ’ αυτό διαφέρει. Ξεπάγωσε κι αρχίζει να κινείται. Αυτό κι αν είναι ελευθερία!

Κεφάλαιο 14 – Όπου ένας “τρελός” συναντά έναν τρελό

Στο καφέ τέτοια ώρα μόνο περίεργοι κυκλοφορούν. Ελάττωσε τα τσιγάρα στα 5 την ημέρα κι έτσι αρχίζουν τα κουφά. Σκέφτεται...με την σειρά, ένα, ένα. Πρέπει να μνηθώ στην στέρηση και στην αρετή της φτώχειας. Δεν καπνίζω κι έχω ένταση. Κάνω πρωταθλητισμό ηθικής. Ηθική είναι μια πρόταση για καλή ζωή. Μια ζωή ειδομένη υπό το πρίσμα της αιωνιότητας. Μα τελικά όλα είναι τόσο απλά....Απλά ζήσε ως Χριστός. Γίνε Χριστός και μην κάνεις τίποτα. Θα πάρουν όλα τον δρόμο τους. Δεν σκοτώνω πια τις κατσαρίδες στο σπίτι μου. Αγαπάμε τον σκύλο μας και τον καθαρίζουμε από τα τσιμπούρια. Ποιός λυπάται τα τσιμπούρια;... Προπόνηση στην στέρηση των ηδονών που απολαμβάνεις μόνο ως αύρα. Μιλάς με μια γυναίκα και οσφραίνεσαι μόνο την θηλυκότητα της”. Εκείνη την ώρα περνούσε μια γάτα. Ο Χριστός αποφασίζει να της αποκαλυφθεί κι είναι το πρώτο πλάσμα στο οποίο αποκαλύπτεται. Βυθίζει με δύναμη το βλέμμα του στα μάτια της και ψυθιρίζει..... “είμαι ο Χριστός”. Το βλέμμα της γάτας μαγνητίστηκε για 3 δευτερόλεπτα και μετά έγινε αδιάφορο. Το βλέμμα της του έλεγε “το ξέρουμε ότι είσαι ο Χριστός ρε καρμίρη. Επιτέλους κάνε κάτι μ’αυτό. Το φώς ξέρει ότι είναι φώς και δεν έχει ανάγκη να το αποδεικνύει. Το νοιάζει μόνο να φωτίζει, να βοηθάει. Είσαι σαν έναν πολιτευτή που καταφέρνει να γίνει πρωθυπουργός. Και τους υπόλοιπους μήνες τους ξοδεύει λέγοντας σ’όποιον συναντά, είμαι πρωθυπουργός! Το πιστεύεις; Είμαι πρωθυπουργός’. Κι όλοι οι άλλοι θέλουν να του πούν Αμάν βρε! Όλη η χώρα ξέρει ότι είσαι πρωθυπουργός. Δεν θ’αρχίσεις επιτέλους να κυβερνάς”;

Αυτό ήταν το βλέμμα της γάτας. Ο Χριστός συνήλθε. Εκείνη την ώρα μπαίνει ένας τρελός στο καφέ, στο είδος της τρέλας που είχε ο Χριστός. Ο τρελός χαιρέτησε φωναχτά τους υπαλλήλους κι ήθελε να τους σφίξει το χέρι έναν έναν. “Εσύ γιατί δεν με χαιρετάς”; λέει σε μία υπάλληλο. “Δεν είσαι άνθρωπος;...πού’σαι ρε Διογένη με το φανάρι σου”! Κουβαλούσε δύο κλαδιά στην μασχάλη του. Άφησε τις χαιρετούρες κι άρχισε να κουνάει τα κλαδιά σαν μαέστρος. Μόνο ο Χριστός μπορούσε να εξηγήσει την συμπεριφορά του τρελού. Κουνούσε τα κλαδιά επειδή πίστευε ότι εκείνη την ώρα διέυθνε την συμπαντική αρμονία. Τον ύμνο του κόσμου προς τον Θεό. Ο Χριστός έβαλε διάγνωση κι έπρεπε να προχωρήσει στην θεραπεία. Του λέει “φίλε μου εμένα δεν με χαιρέτησες...”

– Όχι μόνο θα σε χαιρετήσω αλλά θα σου φιλήσω τα πόδια. Γιατί μόνο ένας Θεός μπορεί να συλλάβει το απύθμενο βάθος του μηνύματος που εκπέμπω.

– Με θεωρείς Θεο;

– Ναι, είσαι θεός, όχι Ο Θεός....Όμως εγώ είμαι πάνω από σένα. Δεν υπάρχει λέξη γι’αυτό που είμαι....κι η λέξη ‘Θεός’ είναι μικρή για να με χαρακτηρίσει.

– Ίσως είσαι κάτι παραπάνω απ’τον Θεό γιατί είσαι άνθρωπος. Ο Θεός δεν έχει μέσα του τον διάβολο, ο διάβολος δεν έχει μέσα του τον Θεό. Ο άνθρωπος όμως τους εμπεριέχει και τους δύο και απ’αυτήν την άποψη τους υπερβαίνει.

– Σωστά! Εσύ είσαι Θεός και γω κάτι παραπάνω...τώρα....γιατί σε λίγο θα αρχίσω πάλι ν’ανεβοκατεβαίνω κλίμακες.

– Τι χάπια παίρνεις;

– Ζιπρέξα, αλλά τα σταμάτησα.

– Φαίνεται...Αδελφέ, θέλεις γαλήνη;

– Μού'ρχεται να κλάψω που ακουμπάς την υπερθθεική μου ψυχή...και δεν με θεωρείς τρελό όπως όλοι οι άλλοι, οι τρελοί.

– Κι εγώ σε θεωρώ τρελό αλλά αυτό δεν σημαίνει πως δεν λες αλήθεια.

– Τι είναι αλήθεια;

– Τι είναι αλήθεια; Αυτό με ρώτησε κι ο Πιλάτος την προηγούμενη φορά. Δεν του απάντησα γιατί δεν θα με πίστευε.

– Θεέ, θα απαντήσεις σε μένα; Έχω αυτήν την ευλογία να με καταδεχτείς να απαντήσεις;

– Αλήθεια ...είμαι εγώ.

– Τσού ρε λάκη, εγώ είμαι η αλήθεια. Είμαι κι ο θεός ήλιος κι έχω ως αποστολή να επισκευάσω το αποχετευτικό σύστημα της Αριδαίας.

(Άρχισε να μαζεύεται κόσμος).

– Ας κοιταχτούμε στα μάτια λοιπόν, να δούμε ποιός είναι η αλήθεια.

Κοιταζόντουσαν για 15 δευτερόλεπτα. Ξαφνικά ο τρελός σηκώνει το χέρι του έτοιμος να χτυπήσει τον Χριστό. Ο Χριστός έμεινε ατάραχος να τον κοιτά. Το χέρι έμεινε μετέωρο στον αέρα. Ο τρελός πέφτει στα πόδια του Χριστού. “Είσαι η αλήθεια! Εγώ είμαι ένα ψέμα μπροστά σου. Γιατί εσύ είσαι η αλήθεια μέχρι θανάτου. Εγώ είμαι παραλίγο αλήθεια και έτσι είμαι ένα μεγάλο ψέμα”!

– Θέλεις αλήθεια; λέει ο Χριστός. Θέλεις γαλήνη;

Ο τρελός άλλαξε έκφραση κι έγινε δαιμονισμένος.

– Σιγά μην μου δώσεις εσύ γαλήνη! Θα βγάλω το μάτι σου και θα κατουρήσω μέσα. Μαλάκα!

Ο τρελός ξανασήκωσε το χέρι αλλά αυτήν την φορά το κατέβασε με δύναμη στο κεφάλι του Χριστού που γκρεμίστηκε κάτω. Ο τρελός “με την μύτη σου γαμώ τον κόλο κι έτσι γαμώ το σύμπαν”!

Ο Χριστός πεσμένος προσευχήθηκε, είπε δηλαδή “Θεέ μου βοήθα”. Μετά φώναξε “δαίμονα! άφησε αυτό το σώμα”.

Ο τρελός έμεινε ακίνητος και τότε ...ακούστηκε ένα κακάρισμα...από αλλού. Από μια υπάλληλο. “Δαίμονα φύγε”. Το ακάθαρτο πνεύμα άλλαζε σώματα. “Δαίμονα φύγε, δαίμονα έλα σε μένα”. Ένας υπάλληλος έσκουξε “δεν μπορώ να μπώ σε σένα γιατί είμαι ερωτευμένος μαζί σου”. “Δαίμονα, αφού μ'αγαπάς υπάκουσε! Άσε τις ψυχές ήσυχες. Άσε αυτά τα δοχεία καθαρά”.

Έπεσεγαλήνη. Τοραδιόφωνοέπαιζε “i am a woman in love”. Κανείς δεν ήξερε τι να πεί. Μια κυρία είχε αναγνωρίσει τον Χριστό απο την τηλεόραση”. Ο άντρας μου έχει πεθάνει. Είναι καλά εκεί που είναι;”

– Ο άντρας σας είναι καλά αλλά έχει παράπονο που δεν μπόρεσε να τον καταλάβετε όσο ζούσε.

Αυτά είπε ο Χριστός και βγήκε στον δρόμο. Κανείς δεν τον ακολούθησε. Βγαίνοντας είδε την γάτα. Τώρα είχε άλλο ύφος. Σαν να χαμογελούσε.

Κεφάλαιο 15 – Σε πειρασμό

Άρχισε να τρέχει. Μέσα του είχε ψύγματα θέρμης και ερωτισμού. Σαν να μπήκε κάτι μέσα του. Ένα μέρος του δαίμονα που καταδίωξε. Σταμάτησε να τρέχει. Μπροστά του περπατούσε μια κοπέλα με ωραίο σώμα. Με την φαντασία του την χαίδεψε στο πλευρό. Κοιτούσε το πλευρό της και το βλέμμα του γινόταν χάδι. Το σώμα της κάπως συσπάσθηκε. “Αραγε νιώθει την επαφή”; Τότε μίλησε η συνείδηση. “ΟΧΙ! Σταμάτα αυτό που κάνεις!. Κίνδυνος θάνατος”.

– Μα έχω ακόμα ανθρώπινη πλευρά...

– Υπόταξε τα ένστικτα σου. Τα ένστικτα σου σε κάνουν υποκειμενικό. Άσε το πνεύμα να σε χρησιμοποιεί. Μην χρησιμοποιείς εσύ το πνεύμα. Η δύναμη σου δόθηκε για να την πολλαπλασιάσεις και να την μεταλαμπαδέψεις. Όχι για να την χειρίζεσαι προς ιδίον όφελος. Αυτή είναι η κατάρα κι η ευλογία σου.

Για λίγο ακόμα ο Χριστός παράκουγε. Το βλέμμα του διέτρεχε την πλάτη της κοπέλας και συγχρόνισε το βήμα του με το δικό της. Τότε ξαφνικά έτρεξε και την ακούμπησε στην μέση. Η κοπέλα τινάχτηκε στο σώμα και στο βλέμμα. Τον κοίταξε. Όμως το βλέμμα της δεν έβρισκε το δικό του γιατί Αυτός δεν είχε πια βλέμμα. Το μέτι του ήταν άδειο. Έτσι το δικό της δεν είχε που να σταματήσει. Άνοιξε το στόμα της σαν να έβγαζε ένα επιφώνημα αλλά ήχος δεν βγήκε. Εκείνη την ώρα πλησίασε το αγόρι της που την περίμενε. Ο Χριστός χαμογέλασε σπασμωδικά και του ψιθύρισε “συγνώμη, νόμισα πως ήτανε δικιά μου”. Απομακρύνθηκε αφήνοντας τους άναυδους και θυμωμένα έκπληκτους. “Θεέ μου, που πήγα να μπλέξω...ελπίζω να μην έμεινε έγκυος, χα... Η επωδος μας προς το φώς έχει για στολίδια τα λάθη μας.

Κεφάλαιο 16 – Η αρχιτεκτονική της σκόρπιας σκέψης

Κατευθυνόταν προς την μητρόπολη για να ζητήσει ακρόαση απ'τον μητροπολίτη. Έξω από ένα κλειστό σουβλατζίδικο ένα άδειο τραπέζι και πάνω του ένας ξεχασμένος αναπτήρας. Είχε ωραίο χρώμα μενεξεδί. Άπλωσε το χέρι του κι έβαλε τον αναπτήρα στην τσέπη του. Τον έβγαλε ξανά για να δει αν λειτουργεί. Δεν είχε πρόβλημα ο αναπτήρας. Κοντοστάθηκε, γύρισε κι έβαλε τον αναπτήρα στην μοναχική του θέση. Άρχισε να ψιλοβρέχει. Μάλλον ο Θεός συγκινήθηκε. Έφτασε στη μητρόπολη όπου πληροφορήθηκε που είναι το γραφείο του μητροπολίτη. Πήγε στα γραφεία. Απ' έξω ένας γραμματέας.

– Τι θέλετε;

– Θα'θελα να κλείσω ένα ραντεβού με τον μητροπολίτη.

– Για ποió θέμα;

– Θα'θελα να του δώσω κάποιες συμβουλές...

– Συμβουλές;...Εσείς ποιός είστε?...και μη μιλάτε τόσο χαμηλόφωνα, δε σας ακούω.

– Είμαι αυτός που υπηρετεί και στον οποίο οφείλει την θέση του. Θα έπρεπε να φοράω χιτώνα για να με καταλάβετε;

– Μήπως πιστεύετε ότι είστε ο Χριστός;

– Μπράβο οξυδέρκεια...

– Σας είδα στην τηλεόραση. Ξέρετε δεν εκπλήσσομαι. Στα 12 χρόνια που δουλεύω εδώ έχουν έρθει 3 'Μεσσίες'.

– Εγώ δεν διαφέρω απ'τους άλλους;

– Διαφέρετε στο ότι το πιστεύετε περισσότερο απο τους άλλους. Δηλαδή είστε πιο τρελός απ'αυτούς.

– Και δεν φοβάστε μην θυμώσω;

– Πάνε χριστιανέ μου σε κανέναν γιατρό...

– Θα'πρεπε ίσως να σας κάνω κανένα θαύμα...κοιτάξτε με λοιπόν στα μάτια παρακαλώ και θα τα καταλάβετε όλα.

– Θέλετε να φωνάξω την ασφάλεια;

– Οχι καλέ μου άνθρωπε. Φεύγω. Τόσο ψύχος δεν συνάντησα σε άλλο 'μαγαζί'.

Βγήκε στον δρόμο. Τα'βαζε με τον εαυτό του που δεν πήγε προετοιμασμένος στην μητρόπολη. Βλέπει έναν ζητιάνο με μούσι σαν τον Μαρξ. Τον ρωτάει

– Ποιός είσαι;

– Ο Ηλίας.

– Ένας Ηλίας; ...ή Ο Ηλίας;

– Όπως το πάρεις, είπε αυτός. Εσύ ποιός είσαι;

Ο Χριστός έφυγε χωρίς να απαντήσει. Βρισκόταν ανάμεσα στους δύο κόσμους, τον πραγματικό και τον μεταφυσικό. Κατείχε δυνάμεις που ούτε ο ίδιος μπορούσε να ελέγξει. Μπήκε σε ένα καφέ να ηρεμήσει. Λίγος κόσμος εκεί. Κάθησε σ'ένα τραπέζι. Σ'ένα κοντινό τραπέζι μια κοπέλα. Νύσταζε και φαινόταν ξενουχτισμένη. Αυτός της έπιασε κουβέντα. Μετά από λίγο αυτή του είπε “πάμε μια βόλτα”.

Περπατώντας τον ρώτησε “θέλεις να κάνουμε σεξ”;

– Πόσα θες;

– 30 ευρώ.

– Ξέρεις δεν μπορώ να κάνω έρωτα επι πληρωμή.

– Ας τα αυτά, απλώς δεν σου αρέσω...δεν έχω που να κοιμηθώ...

– Θες να κοιμηθείς σπίτι μου;

– Οκ.

Πήραν το λεωφορείο και αυτή έγειρε στο πλευρό του. Φτάσανε στο ρετζίκι. Σιγύρησε το εργένικο διαμέρισμα του και το σαλόνι του που ήταν γεμάτο πίνακες. Παράλληλα παρακολουθούσε το βλέμμα της. Αυτή ούτε που έριξε ένα βλέμμα στους πίνακες, ούτε μια έκφραση δυσαρέσκειας έστω. Την οδήγησε στην κρεβατοκάμαρα. Αυτός ξάπλωσε στον καναπέ του σαλονιού και δεν τον έπαιρνε ύπνος. Την άκουσε να κλειδώνει την πόρτα της κρεβατοκάμαρας από μέσα. Αυτός ένιωθε ότι όλα όσα κάνει ο ίδιος τα κάνει μηχανικά, σαν υπνοβάτης.

– Θεέ μου που με οδηγείς; (καμία απάντηση).

– Θεέ μου;

– Μεγάλωσες πια, πρέπει να πάρεις τις δικές σου αποφάσεις. Δεν μ'ενδιαφέρει τόσο να σώσεις κανέναν. Πιο πολύ θέλω εσύ να'σαι ευτυχισμένος. Σου χάρισα την δύναμη. Εσύ τώρα κάνε ότι θέλεις.

– Νιώθω όμορφα μόνο ως δώρο.

– Τώρα πια ξέρεις ότι δεν θα πεθάνεις ποτέ...Το σώμα σου όμως θα πεθάνει μian ώρα αρχίτερα έτσι που καπνίζεις. Πρόσεχε το σώμα σου. Κάνε γυμναστική.

Κι έτσι έχουμε μια πόρνη που κοιμάται σε ξένο σπίτι κι έναν Χριστό να κάνει πους απς στο σαλόνι. Του ήρθαν διάφορες μνήμες. Τότε που ο ψυχίατρος πατέρας του τον πλησίαζε με μια σύριγγα. Απο πίσω η μάνα κι ο αδελφός.

– Δεν φοβάμαι να πεθάνω λέει Αυτός.

– Δεν σε σκοτώνω...Μια ένεση θα σου κάνω να ηρεμήσεις.

– Σκοτώνεις αυτήν μου την συνειδησιακή κατάσταση. Παίρνεις τα λόγια μου για θρησκευτικό παραλήρημα και δεν θες ν'ακούς τον λόγο του Θεού απ'το στομα μου, γι'αυτό με σκοτώνεις. Προτιμάς να σκοτώσεις τον γιό σου προκειμένου να μην ακούς την φωνή του Θεού απ'το στόμα του. Μ'αγαπάς αλλά όχι περισσότερο απ'την αθεία σου...Θα δεχτώ την ένεση αν συμφωνήσει η μαμά.

Η μητέρα ήταν η μόνη θρήσκα απ'τους τρεις κι ήταν η μόνη που καταλάβαινε ότι τα λόγια του είχαν νόημα, ενώ οι άλλοι, ως άθεοι τον έπαιρναν για μανιακό. Βέβαια πρέπει να τους καταλάβουμε γιατί

Αυτός δεν ήταν από παλιά θρήσκος αλλά ξαφνικά μετά από εκείνο το ταξίδι στην Μύκονο, ‘λάλησε’....αλλά γι’αυτό θα μιλήσουμε μετά.... Τώρα πατέρας κι αδελφός πέφτουν πάνω στην μητέρα και αυτή βρίσκεται σε κατάσταση τραγική. Τελικά συμφώνησε με τον γιατρό πατέρα κι ο ασθενής δέχεται την ένεση με την σκέψη “αν αυτό που ζω και σκέφτομαι είναι αληθινό, δεν θα επηρεαστεί από τα φάρμακα”. Καθώς του έκαναν την ένεση για να ‘λογικευτεί’ είπε. “Φέρνω μηνύματα απ’την χώρα των τρελών. Είμαι η εκδίκηση των τρελών, είμαι η εκδίκηση των πελατών σου πατέρα. Εμείς οι τρελοί στεκόμαστε, για χάρη σας, απέναντι στην άβυσσο (Χειμώνας)...κι όταν φέρεσαι καλόψυχα βάζεις τους άλλους σε πειρασμό να σ’εκμεταλλευτούν...”

Επιστροφή στα πους απς. Στο τέταρτο ο Χριστός σταμάτησε κι άρχισε τους λογισμούς. Ο χρόνος είναι το πονηρόν (ο σατανάς). Τα ζώα που δεν έχουν μνημική ιδιότητα αιμομυκτούν (Πεντζίκης). Οι άνθρωποι έχουμε γνώση του χρόνου και του θανάτου που έρχεται. Αυτό μας κάνει αλόφρωνες να προλάβουμε να απολαύσουμε. Τα παιδιά αγνοούν τον θάνατο κι έτσι δεν υπάρχει παιδί άχαρο. Στις παλιές πρωτόγονες κοινωνίες όλα συνδέονταν με τον μύθο. Οι δυτικοί είδαν τα πράγματα χωρίς τον μύθο τους κι έτσι μπόρεσαν να τα γνωρίσουν και να τα ελέγξουν. Ακόμα κι ο Θεός, ως τελικός μύθος απομακρύνθηκε ως ένα αφηρημένο σχήμα. Ο δυτικός πολιτισμός πέρασε απ’τον παγανισμό, όπου κάθε δέντρο έκρυβε και θεϊκή οντότητα, στο 12θεο ως αφαίρεση της θεϊκότητας σε 12 εκφάνσεις. Στον Χριστό η απόλυτη αφαίρεση. Ένας Θεός. Ίσως όμως αυτός ο Θεός να είναι ο ασπασμός, η αγάπη που είναι η σχέση των ιδεατών μας εαυτών. Απ’αυτήν την πλευρά, Θεός είναι κατάσταση συνείδησης, Θεός είναι ότι μας ενώνει. Αν σήμερα ένας άνθρωπος κρατηθεί απλά καλός άνθρωπος, θα ανέβει πιο ψηλά από αγίους άλλων εποχών. Κι άγιος είναι αυτός που ξέρει όλα του τα ελαττώματα. Κάτι που τον κάνει συγκαταβατικό με τις αμαρτίες των άλλων. Ξέρει ότι μπρός στα μάτια του Θεού είμαστε όλοι κακομαθημένα παιδάκια. Οι άνθρωποι φοράνε μάσκες διαφόρων ζώων. Αν τους βγάλεις την μάσκα από κάτω είναι παιδάκια. Και για να τους βγάλεις την μάσκα, αρχικά, πρέπει να αποδεχτείς την ωραία εικόνα του εαυτού τους που σου πλασάρουν. Οι άνθρωποι κάνουν φίλους αυτούς που αποδέχονται αυτήν τους την ωραία εικόνα και εχθρούς αυτούς που την αρνούνται. Ηθική, λογική, αισθητική. Οι τρεις εκφάνσεις του ιδίου πράγματος, του πνεύματος. Δεν είναι μέρος όμως του κόσμου αλλά συνθήκες του κόσμου. Του πρίσματος μέσα απ’το οποίο βλέπεις τα πράγματα. Αν χάσεις την ηθική σου θα χάσεις και την λογική σου. Γι’αυτό το τελευταίο βήμα του ακόλαστου είναι το εξωφρενικό. Όπως η Μεσαλλίνα που παντρεύτηκε επίσημα έναν άλλον, όταν ο σύζυγος της και αυτοκράτορας Κλαύδιος απουσίαζε από την Ρώμη για διακοπές. Αν χάσεις την λογική σου θα χάσεις και την αισθητική σου όπως κάποιοι τρελοί που τρώνε τα κόπρανα τους. Η αληθινή κόλαση όμως έρχεται όταν (θα σας φανεί παράξενο)...όταν μπορείς να κάνεις ότι θέλεις. Τότε είναι που θα συχαθείς την ζωή σου ανακαλύπτοντας ότι όλα οσα αποσκοπούσες φέρνουν το κενό που έκρυβαν. Τότε η συνείδηση μίλησε.....Όλα όσα σκέφτηκες μέχρι τώρα ήταν παγίδες του σατανά. Αφού ο νούς είναι ‘όρνεον ταχυπετές’....Αλήθεια, μόνο την ταπεινώση έχεις ως όπλο. Κι ο Χριστός την πρώτη φορά έπλενε τα πόδια των μαθητών του. Γιατί όμως λες αυτά που λες; Για να ειπωθούν. Έτσι ....Το άχρονο πνεύμα ψάχνει εναγωνίως καθαρούς αγωγούς για να γειωθεί σε τόπο και χρόνο. Ο σατανάς δεν σ’έπιασε στην ηδονή, σε πιάνει στον οικουμενισμό. Γίνε χριστιανός ορθόδοξος, σεβάσου το χώμα που σε γέννησε. Δεν πρέπει να μιλάμε για φως, πρέπει να εέμαστε φως. Δεν θέλω να νικάς, θέλω να μάχεσαι. Ποιός θυμάται τους πλούσιους της εποχής του Σωκράτη; Αυτή η μάζα που στους αιώνες κυνηγά το χρήμα και την ηδονή, βάζει σε βάθος χρόνου, τα πράγματα στην θέση τους. Και κρατάει στην μνήμη τον Ντοστογιέφσκι και ξεχνάει τον τσάρο της εποχής του Ντοστογιέφσκι. Πρέπει να πείσεις όλο τον κόσμο

για το ποιός είσαι, για να πείσεις τον αδελφό σου. Με την ασθένεια έκανες εσωτερική βουτιά που φωταγώγησε την άβυσσο σου και τώρα νιώθεις τον ίλιγγο. Κάνεις πρωταθλητισμό ηθικής και το να κυρρήσεις την ηθική, δύσκολο. Το να δικαιολογείς όμως την ηθική, λογικά αδύνατο. Γι'αυτό έχεις ανάγκη δυνάμεις μεταφυσικές.

Η ζωή της γνώσης είναι η ζωή που παραμένει ευτυχισμένη παρά την αθλιότητα του κόσμου... κι η μοναδική ευτυχισμένη ζωή είναι εκείνη που μπορεί ν'απαρνηθεί τις απολαύσεις του κόσμου (Βίτγκενσταϊν).

Ο περίπου Χριστός βγάζει τσιγάρο. Το βάζει στα χείλη του. Η φωνή της συνείδησης “μην το κάνεις”! Όλο το πνευματικό σύμπαν σου φωνάζει, “ΜΗΝ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ”! Ο Χριστός ανάβει τον αναπτήρα. Τον φέρνει κοντά στο τσιγάρο “μην το κάνεις”! Εκείνη την ώρα ακούστηκε θόρυβος απ την κρεβατοκάμαρα. Η κοπέλα ξύπνησε. Κι ο Θεός την ξύπνησε εκείνη την ώρα για να τον αποσπάσει απ'το τσιγάρο.

Κεφάλαιο 17 – Όπου στο βαθύ σκοτάδι τα άστρα λάμπουν πιο έντονα

Λοιπόν ανακεφαλαίωση... Θεός είναι ότι μας ενώνει. Αγάπη είναι η σχέση των ιδεατών μας εαυτών. Ψυχή είναι το άχρονο αποτύπωμα σου στον άλλο κόσμο. Με άλλα λόγια, πιο ποιητικά, ψυχή είναι ο ψίθυρος της ουσίας. Ως σύμβολα Θεός είναι η αγάπη και διάβολος ο εγωισμός. Ο εγωισμός είναι το αυτάρεσκο κοσμοείδωλο της έπαρσης μας που μας τυφλώνει και καρπώνεται κάθε επιτυχία μας. απ την άλλη , σατανas είναι η εκδίκηση της αγαπης (θεος) που της χαλασαμε το ονειρο. Άνθρωπος είναι η ισορροπία μεταξύ μηδενός κι απείρου. Αν Θεός είναι το νόημα, τότε παράδεισος είναι το νόημα που κοινωνείται. Αν ελαχιστοποιήσουμε τον εγωισμό μας, θα έχουμε αντιλήψεις που θα δικαιολογούν δεκαπλάσια έπαρση κι αυτή την νεα έπαρση την πολεμούμε ξανά. Έτσι οι δυνάμεις μας ως αρετές αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο. Κι αυτή είναι η αληθινή εσωτερική περιπέτεια της ύπαρξης.

Η κοπέλα λοιπόν βγαίνει απ' την κρεβατοκάμαρα παίζοντας το τελευταίο της χαρτί, ώστε να θέλξει τον ήρωα μας. Βγαίνει φορώντας μόνο την κυλότα της, γυμνόστηθη. Το δικό του βλέμμα όμως εξέπεμπε οίκτο αντί για πόθο κι έτσι αυτή ντράπηκε και σκέπασε το στήθος της καθώς πήγαινε για το λουτρό. Μετά από λίγο Χριστός και πόρνη κατεβαίνουν στην πόλη γιατί η κοπέλα είπε ότι θέλει να πιάσει κάποια έντιμη δουλειά κι αυτός θυμήθηκε μια καφετέρια που ζητούσε γκαρσόνα. Έγιναν οι συνηνοήσεις κι όταν έφυγαν, αυτή ζήτησε το τηλέφωνο του Χριστού. Αυτός σκέφτηκε ότι αυτό ήταν κάπως επικίνδυνο γιατί ποιός ξέρει, μπορεί να του ερχόταν κανένας νταβατζής...πολύ μακρυνά του πέρασε απ' το μυαλό να δώσει ψεύτικο νούμερο αλλά ένωσε δαιμονική αυτή την σκέψη. Αφού μέχρι τώρα ήταν αληθινός έπρεπε να παραμείνει αληθινός μέχρι τέλους. 'Θα παραμείνω άνθρωπος μέχρι εσχάτων' (Ιονέσκο). Άλλωστε, είπαμε ο σατανάς λέει 99 αλήθειες κι ένα ψέμα. Αυτό το ένα ψέμα απέφυγε ο Χριστός. Έδωσε το αληθινό του νούμερο. Την αποχαιρέτησε με την φράση "πήγαινε και μην αμαρτάνεις".

Κατευθύνθηκε προς την παραλία. Ένωσε παράξενα που εκείνη την ώρα ουρανός και θάλασσα είχαν ένα ιδιαίτερο φως. Τέτοιο φωτισμό είχε δει τρεις – τέσσερις φορές σ' ένα όνειρο του που επαναλαμβανόταν. Στο όνειρο του επίσης, υπήρχε το ίδιο τοπίο περίπου, με τό ίδιο φως. Η μόνη διαφορά ήταν ότι στο όνειρο αχνοφαίνονταν στο βάθος ένα νησάκι κι αυτός με μια βάρκα, μέσα σε γαλήνια ασημί κυματάκια, όδευε προς τα κει. Με άλλα λόγια τώρα ζούσε στον παράδεισο που είχε ονειρευτεί. Ωστε αυτός είναι ο παράδεισος, σκέφτηκε, τόσο απλός, τόσο ταπεινός... Έκατσε στο καφέ μάλλον στριμωγμένος. Μια όμορφη κοπέλα καθόταν στο διπλανό τραπέζι. Ο Χριστός έπιασε κουβέντα με την 'ιδέα' της γυναίκας, την ιδεατή της εικόνα, παρόλο που η ίδια του είχε γυρισμένη την πλάτη.

– Γειά σου, είπε αυτος.

-Θέλω έρωτα ,ειπε αυτή.

– Κι εσύ; Όπως όλοι;

– Ναι, κι εγώ, όπως όλοι.

-Αν με κοιτάξεις θα σου προσφέρω έρωτα πνευματικό.

– Όχι πνευματικό, κανονικό θέλω.

– Είσαι από χώμα και χωματένια σκέφτεσαι.

– Οκ. Δεν προσφέρεις έρωτα. Τότε μίλα μου.

- Τι να σου πώ;
  - Για τα μεγάλα σου σχέδια.
  - Ξέρεις τα σχεδια μου;
  - Φαίνονται στην φάτσα σου την ιεροπρεπή.
  - ...Και ποιά είναι τα σχέδια μου;
  - Ούτε κι εσυ ξέρεις ακριβώς. Το μόνο που ξέρεις είναι ότι πρέπει να είναι μεγάλα.
  - Ειρωνεία διακρίνω.
  - Φυσικά. Σε προσέχω ως ιδέα αλλά αν γίνεις αυτό που επιδιώκεις, αν γειωθείς ,θα σε προσέξω και ως άνθρωπος. Όπως πολλές γυναίκες, προσέχω πως σου φέρονται οι άλλοι για να σε κρίνω. Ως γυναίκα νιώθω πολλά απ'όσα γίνονται γύρω μου αλλά καταλαβαίνω λίγα απ'οσα γίνονται μέσα μου και ψάχνω τον εραστή που θα δώσει λέξεις στα συναισθήματα μου.
  - Μπορώ να γίνω κάτι παραπάνω από εραστής σου, μπορώ να γίνω αδελφός σου.
  - Νάτα πάλι τα ξενέρωτα...
  - Χαχα...όμως, λες, προσέχεις πως μου φέρονται οι άλλοι για να με κρίνεις...αληθεια πως μου φέρονται;
  - Σε φοβούνται, δεν το κατάλαβες;
  - Ναι ε; Γιατί;
  - Γιατί οι ιδεατές τους εικόνες τους συμβουλεύουν (αυτό που λέμε διαίσθηση, ένστικτο). Τους συμβουλεύουν ότι είσαι τρελός. Πιστεύεις εκείνα που δεν είναι.
  - Εσύ ξέρεις τι πιστεύω;...για πές μου ... τι πιστεύω;
  - Δεν ξέρεις; Με δοκιμάζεις; Πιστεύεις ότι είσαι τέλειος ενώ δεν είσαι.
  - Με πονάει που το παραδέχομαι αλλά έχεις δίκιο. Όλα τα κάνω για να τσεκάρω την εικόνα που δίνω στους άλλους. Ακόμα ετεροκαθορίζομαι.
  - Κανονικά, κανείς μή τέλειος δεν δικαιούται να μιλά. Κι ο τέλειος δεν έχει διάθεση να μιλά. Είναι μέρος της τελειότητας του. Αφού η αλήθεια της κορυφής είναι η σιωπή (Πεντζίκης). Ο τέλειος σωπαίνει γιατί καταλαβαίνει τον αγώνα που δίνουν οι άλλοι.
  - Δίνουν οι άλλοι την μάχη που δίνω εγώ;
  - Ίσως δίνουν μεγαλύτερη από σένα, καλοβολεμένη με τα λεφτά των γονιών. Δίνουν μάχη να επιβιώσουν. Ο κόσμος πεινάει γαμώ τον καπιταλισμό μου γαμώ.
- Τότε παρενέβει η 'ιδέα' του φίλου της.
- Σε παρακαλώ μην μιλάς στην κοπελιά μου μη σου κάνω την μούρη κρέας. Μπορείς να θεολογείς όλη μέρα αλλά αν τολμήσεις να μπεις στην ζωή με λεφτά και γκόμενες θα σου κόψουμε τα πόδια.

- Είσαι δαίμονας;
  - Ναι. Όταν διεκδικείς θέση μαζί μας, στον κόσμο μέσα, θα σου φάμε το αυτί, που μου θές και κοπέλα.
  - Δεν ψάχνω κοπέλα. Προπονούμαι στην μεταφυσική μιλώντας με τις 'ιδέες' .
  - Και τότε γιατί δεν έπιασες αρχικά κουβέντα μαζί μου;
  - Έχεις δίκιο. Ακόμα κάποια κατώτερα ένστικτα μέσα μου, προτιμούν την γυναικεία παρέα ως πιο ευχάριστη.
  - Ελα βρε, πλάκα σε έκανα. Ως ιδέες, όλοι κάνουμε έρωτα εδώ παρέα και σε προσκαλούμε.
  - Η δικιά μου όμως ιδέα γειώνεται, ενσαρκώνεται, δεν είναι πρωτοφανές;
  - Τι να γίνει; Εσένα διάλεξε Αυτός.
  - Εσείς, σαν ιδέες , δεν θέλετε να γειωθείτε στο άτομο που σας φέρει;
  - Μπά...προτιμώ να έχω σκυλάκι τον άνθρωπο που μου ανοίκει. Το είδος της τελειότητας που έχω δεν θέλει να σώσει κανέναν. Και στην τελειότητα υπάρχουν παραλλαγές. Εσύ θέλεις να σώσεις τον κόσμο. Δικαίωμα σου. Μήπως κι ο Δίας σ' αυτό δεν διέφερε απ' τον χριστιανικό Θεό; Ο Δίας δεν αποσκοπούσε τόσο στην σωτηρία κάποιου. Κατέβαινε, φιλούσε, διασκεδάζε, κι επέστρεφε στον ουρανό.
- Εκείνη την ώρα το ζευγάρι φιλήθηκε. Οι ιδέες τους έπαψαν να του μιλούνε. Τότε ο Χριστός άκουσε όλες τις υπόλοιπες φωνές των ιδεών που βρίσκονταν στο καφέ. "Θέλουμε έρωτα! Θέλουμε έρωτα χαχαχαχα".
- Ε, εγώ θέλω αθανασία, λέει ο Χριστός.
  - Αυτήν την έχουμε κίλλαας!...χαχαχα.
  - Ναι αλλά στην δική μου περίπτωση θα'χω και την σάρκα μου αθάνατη. Και θα διδάξω στους ανθρώπους τον τρόπο.
  - Για να δούμε, για να δούμε. Μεγάλα λόγια με το τσιγάρο στο χέρι χαχαχα.
  - Εσείς, σαν σώματα, θα πεθάνετε απ' τις αμαρτίες σας. Απ' τις αμαρτίες γερνάμε και πεθαίνουμε. Αν δεν αμαρτάναμε θα πεθαίναμε στα 130.
  - Χαχαχα. Να και κήριγμα ο μικρός χαχαχα . Μόνο ο καθωσπρεπισμός μας εμποδίζει απ' το να σε πηδήξουμε.
  - Να μου κάνετε έρωτα δηλαδή; Ή να μου κάνετε κακό;
  - Και τα δύο χαχα. Την είδε Χριστός το πιτσιρίκι, την είδε τέλειος. Εμείς οι ουράνιες δυνάμεις έχουμε ρίξει το γέλιο της αρκούδας μαζί σου. Τι κάνουν οι ιδέες όταν βαριούνται χαχα...όμως δεν είμαστε αγάριστοι. Αφού διασκεδάσαμε μαζί σου σ' ανεβάζουμε στο ύψος μας να γελάσεις κι εσύ με την ανθρώπινη κωμωδία.
  - Πω πω τρελαίνομαι.
  - Προστακτική της παθητικής μετοχής του 'τρελαίνομαι'... 'τρελάνσου' χαχα.

Εκείνη την ώρα πέρασε ένα ασθενοφόρο με την σειρήνα να ουρλιάζει. Όλες οι ιδέες των ανθρώπων φώναζαν “καρδιοπάθειες απ’ τις πολλές συμπάθειες χαχαχα. Ένα ακόμα σώμα χάνει την ιδέα του”.

– Εσείς καλά περνάτε ενώ τα σώματα σας βασανίζονται.

Σηκώθηκε κι έφυγε απ’ το καφέ. Βγήκε στον δρόμο...

– Θεέ γιατί με διαλεξες;

– Καιρός να σου το αποκαλύψω κι αυτό. Σε είδα κάποτε να χορεύεις, γι’ αυτό.

– Κι όμως τι αγγαρεία να είσαι Μεσσίας... πόσα λίγα θέλουμε να κάνουμε όταν δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα... η μόνη μου απόλαυση είναι η γνώση ότι βοηθάω.

Κεφάλαιο 18 – Μυθολογία

Παντως αν ο θεος είναι γυναικα κι ο σατανας αντρας , τοτε ολο το συμπαν είναι ένα συζηγικο καυγαδακι , μονο που αντι για πιατα πετουν γαλαξιες. Κανω πλακα. Λεγαμε ότι ο θεοδιαβολος είναι γυναικα. Παντα υποθεσεις κανω. απ την άλλη βλεπω θεο και διαβολο να παιζουν τον καλο και κακο μπατσο στην ανακριση ωστε η ψυχη να τα ξερασει όλα κι ετσι να καθαρθει. Άλλες φορες βλεπω τον θεο σαν παιδακι. Κι οι γονεις του λενε «θεουλη , με τους ανθρωπους παιζεις?» -«να επεισα έναν ανθρωπο ότι μπορεί να γινει θεος και τωρα διασκεδαζω βλεποντας τον να συγκρουεται με τους άλλους ανθρωπους που τον περιγελανε. Τον επεισα ότι «ανθρωπος» είναι ενας θεος που δεν το ξερει και γι αυτό δεν φερεται αναλογα. Οι ανθρωποι μιλανε ολο για ελευθερια...

-αχ θεουλη Τους εδωσες περισσοτερη απ οση δικαουνται

- μα εγω από αγαπη...

-...Κι οριστε ομως...εχουν την «ελευθερια» να δυαλισουν τον πλανητη και...το κανουν. Είναι σαν να διδασκεις σε μια σαυρα πώς να χειριζεται οπλοπολυβολο...τι θα προκυψει? ...λαμπογυαλο. Αυτο είναι οι ανθρωποι τωρα . σαυρες με οπλοπολυβολα.

- Αν δεν τους ειχα πλασει ο ιδιος θα λεγα πως είναι ένα λαθος της φυσης. Είναι , δηλαδη περισσοτερο εξυπνοι απ όσο δικαιουνται. Δεν εχουν το αναλογο ηθικο αναστημα.